

การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมเชษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของวิทยาลัยครู
ในภาคเหนือ

ปริญญาโท

ของ

จ่านง มลบุญ

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษากาหนดหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๔ สิงหาคม ๒๕๑๔

การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของนักศึกษาระดับ ป.กศ. ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของวิทยาลัยครู
ในภาคเหนือ

บทคัดย่อ

ของ

จางง ผลบุญ

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เชื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าอิสระ
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
๘ สิงหาคม ๒๕๑๕

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.กศ.ปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำว่าจะมีความแตกต่างกันในเรื่องใดบ้าง กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาชั้น ป.กศ.ปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูในภาคเหนือ โดยการสุ่มตัวอย่างมาจำนวน ๕๑๕ คน นำมาจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ อายุ จำนวนพี่น้องและ รายได้ของบิดามารดา การรวบรวมข้อมูลกระทำโดยใช้แบบสำรวจ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ ข้อมูล คือ คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}), ความแปรปรวน (S^2), เปรียบเทียบความแตกต่างของ ค่าคะแนนเฉลี่ย (t - test) และ คาสหสัมพันธ์ (r)

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีปัญหาด้าน เศรษฐกิจ และเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่ด้านการ ปรับตัวของทั้งกลุ่มสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน ในด้านเพศนั้น เพศชายมีปัญหาด้าน เศรษฐกิจ และการปรับตัวมากกว่าเพศหญิง ส่วนการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยของเพศชายและ หญิง ไม่แตกต่างกัน ถ้าพิจารณาทั้งระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและตัวแปรอื่น ๆ ประกอบ ๆ กัน ปรากฏว่า กลุ่มต่ำเพศชายมีปัญหาทั้งสามด้านมากที่สุด กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีปัญหาทั้งสามด้านมากที่สุด กลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า มีปัญหาด้าน เศรษฐกิจมากที่สุด และมีการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยพอ ๆ กับพวกกลุ่ม ต่ำที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน, ๕ - ๗ คน แต่สภาพการปรับตัวไม่แตกต่างกัน สำหรับเรื่อง รายได้ของบิดามารดานั้น กลุ่มต่ำที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทั้งสาม ด้านมากที่สุด .

A COMPARATIVE STUDY OF THE HIGH AND LOW ACADEMICALLY ACHIEVED
SECOND YEAR STUDENTS OF THE NORTHERN TEACHERS' COLLEGES
AS RELATED TO THE FINANCIAL STATUS SELF-ADJUSTMENT
AND THE COLLEGE ACTIVITIES PARTICIPATION
IN THE ACADEMIC YEAR 1971

ABSTRACT

BY

CHAMNONG POLBOON

Presented in partial fulfilment of the requirements
for the Master of Education degree
of the College of Education

August 8, 1972

This research has been conducted to find out the relationship of the three factors namely financial status, self-adjustment and activities participation of the students to their high and low academic achievement. The random sampling of 515 students were classified by level of academic achievement, sex, age, number of siblings and family income. The data collecting was done by means of questionnaires. The statistical techniques used were mean (\bar{X}), variance (S^2), critical ratio (t-test) and correlation (r). The findings of this study were as follows:

Those of the low academically achieved faced the financial problems and participated in the activities more than those of the high academically achieved group; but the self-adjustment of the low and high groups was not different. According to sex classification, the males had more problems in finance and self-adjustment than the females. Anyway the activities participation of the low and high groups were not different. Considering the academic achievement and all other variables, it was found that the low academically achieved males faced the three problems most seriously, and also did the low academically achieved at age of 19 or above. According to the number of siblings, those of the low academically achieved of 8 or more siblings faced the financial problems most seriously and participated in activities as much as the low academically achieved of 1-4, 5-7 siblings. On the contrary the self-adjustment of the low and high groups were not different. According to the family income, the low academically achieved whose parents earned 0-1000 bath per month faced the three problems most seriously.

คณะกรรมการประจำตัวนิติศาสตร์ได้พิจารณาปริญญาโทที่ได้รับ
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
เห็นสมควร

ดร.วิไล วัฒนกุล ประธาน

วิไล วัฒนกุล กรรมการ

๔ สิงหาคม ๒๕๑๕

ประกาศคุณูปการ

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ นาฏเนลิษฐ์ สุมาวงศ์ และ อาจารย์ สมบูรณ์ วิชาพงศ์ ที่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือในการทำปริญญาโทจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอขอบคุณหน่วยงานพิเศษ กรมการฝึกหัดครู ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการส่งแบบสำรวจเพื่อการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบคุณคุณคุณยุวณิตย หงษ์ตระกูล, คุณอรุณ พวงเคซ, คุณอารี พรบุทพพงศ์, คุณยรรยง ยรรยงเมธ, คุณนิโลบล นิมกิงรัตน์, คุณชวลิต วัฒนวงษ์, คุณโสภิตผล มีทรัพย์ คุณอนันต์ ผลบุญ ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในเรื่องการเก็บรวบรวมข้อมูล คุณธงชัย ทองนิม ไคช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่ายเครื่องคอมพิวเตอร์ และขอขอบคุณผู้ที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ในที่นี้อีกหลายท่านที่มีส่วนในการเป็นพลังใจ และเสริมสร้างพลังความคิด จนมีสัมฤทธิ์ผลดังปรากฏนี้ โดยทั่วกัน

จำนง ผลบุญ

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑	บทนำ	๑
	ภูมิหลัง.....	๑
	ความมุ่งหมายของการศึกษากันควา.....	๔
	ความสำคัญของการศึกษากันควา.....	๕
	ประโยชน์ของการศึกษากันควา.....	๕
	เหตุผลเบื้องหลังการตั้งสมมติฐานในการศึกษากันควา.....	๕
	สมมติฐานในการศึกษากันควา.....	๑๐
	ขอบเขตของการศึกษากันควา.....	๑๐
	คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษากันควา.....	๑๐
๒	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกันควา.....	๑๒
๓	วิธีดำเนินการ.....	๒๔
	การสร้างแบบสำรวจ.....	๒๔
	การทดลองใช้แบบสำรวจ.....	๒๖
	การเลือกกลุ่มตัวอย่างและการรวบรวมข้อมูล.....	๒๖
	การจัดกระทำกับข้อมูล.....	๓๐
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๓๖
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๓๖
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	๓๗

๕	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	๘๕
	ปัญหา.....	๘๕
	ความมุ่งหมาย.....	๘๕
	กลุ่มตัวอย่าง.....	๘๕
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	๘๖
	ขอสมมติฐาน.....	๘๖
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๘๖
	อภิปรายผล.....	๑๐๔
	ข้อเสนอแนะ.....	๑๑๒
	บรรณานุกรม.....	๑๑๔
	ภาคผนวก	๑๒๓

๑๐	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศ.....	๕๒
๑๑	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	๕๓
๑๒	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๔
๑๓	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ และระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๕
๑๔	ความแตกต่างระหว่างผลรวมคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๖
๑๕	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	๕๘
๑๖	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุ และ ระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๙

๑๓	คาคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียน.....	๕๑
๑๔	ความแตกต่างระหว่างคาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุ และระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๒
๑๕	คาคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ในวิทยาลัยของ กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทาง การ เรียน.....	๕๓
๒๐	ความแตกต่างระหว่างคาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน กิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๔
๒๑	ผลรวมคาคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่ จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๖
๒๒	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทาง ด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๗
๒๓	คาคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน.....	๕๘

ตาราง	หน้า	
๒๔	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๖๐
๒๕	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๖๒
๒๖	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๖๓
๒๗	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๖๔
๒๘	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน กิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้อง ในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๖๖
๒๙	ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่ จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๘
๓๐	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทาง ด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๙

๓๑	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๓๑
๓๒	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๓๓
๓๓	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๓๕
๓๔	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๓๗
๓๕	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบด้านกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๓๘
๓๖	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๔๐
๓๗	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจกับปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	๔๒

๓๘	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน...	๔๔
๓๙	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง....	๔๖
๔๐	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ...	๔๗
๔๑	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของ องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษายายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง	๔๘
๔๒	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง.	๔๙
๔๓	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษายายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ.	๕๐
๔๔	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ.	๕๑
๔๕	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายทั้งหมด.....	๕๒
๔๖	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงทั้งหมด.....	๕๓

ตาราง

หน้า

๔๗	ความสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด.....	๔๔
----	---	----

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นขบวนการที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพเหมาะสม และมีปริมาณพอเพียงกับความต้องการของประเทศทั้งในทางเศรษฐกิจและสังคม ดังมีพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ตอนหนึ่งว่า "...งานด้านการศึกษาเป็นงานสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของชาติ เพราะความเจริญหรือความเสื่อมของชาติ นั้น ขึ้นอยู่กับการศึกษาของพลเมืองเป็นส่วนใหญ่..." (วิทยาลัยวิชาการศึกษา, ๒๕๑๓ : ๘๗) ซึ่งเน้นให้เห็นว่า การศึกษาเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาประเทศ เพราะประเทศที่ ประชาชนมีการศึกษาดี และมีความสามารถในการผลิตได้ตามความต้องการ ย่อมจะก่อให้เกิดเสถียรภาพที่มั่นคง (สุกใจ เหลลาสุนทร, ๒๕๐๓ : ๑) สถาบันการศึกษากว้าง ๆ จึงได้พยายามที่จะเสริมสร้างใหญ่เรียนเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในแขนงวิชาทั้งหลาย อย่างแท้จริง จึงได้พิจารณาถึงด้านวิชาการและความถนัดเป็นสำคัญ แก่ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษานั้น นอกจากจะต้องอาศัยความรู้และสติปัญญาแล้ว ยังจะหองคำนึงถึงการปรับตัว และองค์ประกอบนอกเหนือสติปัญญาด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนด้วย ดังผลการศึกษาค้นคว้าของ ทราเวอร์ส (Travers, 1958 : 396 - 399) ซึ่งพบว่า แรงจูงใจและบุคลิกภาพทาง มีอิทธิพลต่อผลการเรียนทั้งสิ้น เขาเสนอความคิดไว้ควยว่า การให้การปรึกษาทาง การเรียนแก่ผู้เรียนที่คั้นมีใจจะอาศัยขอเท็จจริงจากแบบทดสอบความถนัด หรือผลการเรียน ของนักเรียนเท่านั้น จำเป็นจะต้องเอาองค์ประกอบนอกเหนือจากด้านการเรียนมาพิจารณา ด้วย เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันในด้านกรกระทำกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการปรับตัว สภาพทางบ้าน ความสนใจ ความมุ่งหวังทางการเรียน และอื่น ๆ ซึ่ง เรื่องเหล่านั้นนอกเหนือไปจากด้านสติปัญญาของผู้เรียน

เอควาร์ค แพรงเกลด (No11, 1964 : 164 - 177) ได้ศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้

ให้นักเรียนชายที่มีสติปัญญาใกล้เคียงกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ปรากฏผลว่า องค์ประกอบทางค่านิยมโฮสติปัญญาเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลการเรียนทางวิชาการต่างกัน ซึ่งได้แก่ ความสนใจ ปัญหาส่วนตัว พื้นฐานของครอบครัวทางบ้าน ฐานะทางสังคม ความรู้สึกต่อวิชาที่เรียน ความรู้สึกต่อโรงเรียน กิจกรรมยามว่าง การวางแผนอาชีพ ฯลฯ

วิลเลียม แอลเฟร็ด โรเจอร์ส (Rogers, 1967 : 973 A) ได้ศึกษาถึงลักษณะทางค่านิยมโฮสติปัญญา โฮสติปัญญา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า ลักษณะทางค่านิยมโฮสติปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าสหสัมพันธ์กันสูงมาก และแตกต่างจากลักษณะทางค่านิยมโฮสติปัญญาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการศึกษาค้นคว้าดังกล่าวมานี้สอดคล้องตอกันกับผลการศึกษาของ แอน โรล (Bowman, 1965 : 8) ที่กระทำการวิจัยนักวิทยาศาสตร์อเมริกันกลุ่มหนึ่ง พบว่าระดับสติปัญญาเป็นตัวทำนายความสำเร็จไม่ได้ถูกต้องทั้งหมด

ผลการศึกษาของทราเวอร์ส, แฟรงเกิล, โรเจอร์ส และ แอนโรล (Trower, 1965) ซึ่งชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า องค์ประกอบที่นอกเหนือความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนจะมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างยิ่ง

ดร.ชวาล แพริทัต (บุญถิ่น อัตถากร, ๒๕๐๕ : ๘๕) ได้แสดงผลการสำรวจของยูเนสโก เกี่ยวกับเด็กตกชั้น โดยสุ่มตัวอย่างจาก ๗๐ จังหวัด ในประเทศไทย ได้กลุ่มตัวอย่างมา ๔๐๐ คน ปรากฏว่า เด็กชั้นเป็นเด็กที่ขาดแคลนเสื้อผ้าเครื่องหนึ่ง และขาดเครื่องเขียนถึงร้อยละ ๖๐ แสดงให้เห็นว่า สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ค่อยดี ซึ่ง บุญถิ่น อัตถากร (บุญถิ่น อัตถากร และคณะ, ๒๕๐๕ : ๒๗) ให้ความเห็นว่าการที่ผู้เรียนเรียนได้ไม่คืบหน้า สาเหตุเฉพาะบุคคลก็คือการขาดเงิน ความคิดนี้สอดคล้องกับ นายแพทย์แผน สว่างสิงแก้ว (แผน สว่างสิงแก้ว, ๒๕๑๒ : ๒๖) ที่กล่าวว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่าง ๆ ก็เป็นส่วนช่วยหล่อหลอมจิตใจเด็กมาก เด็กที่จนหรือเด็กที่ฐานะดี อาจจะเรียนหนังสือก็ไม่ดีเหมือนกัน เรื่องขององค์ประกอบทางค่านิยมโฮสติปัญญาจึงน่าจะทำการศึกษารวมเป็นอย่างไร

สุวิทย์ สังโยคะ (สุวิทย์ สังโยคะ, ๒๕๑๔ : ๗๐) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๒ และประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูงปีที่ ๒ ในภาคศึกษา ๒ พบว่า นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับชั้นสูงมีบุคลิกภาพที่สมบูรณ์กว่านักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา เนื่องจากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษามีปัญหาด้านการปรับตัว คบเพื่อนยาก ซื่อาย ไม่นั่นคงทางอารมณ์ อ่อนไหวง่าย รู้สึกไม่เป็นสุข ฯลฯ และกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีบุคลิกภาพสมบูรณ์กว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ในด้าน การแสดงออก การปรับตัว ความเป็นผู้นำ

จากการศึกษาของ ปรีชา คัมภีปกรณ (ปรีชา คัมภีปกรณ, ๒๕๑๑ : ๗๓) เกี่ยวกับการเปรียบเทียบทัศนคติ และสภาพการปรับตัวของนักเรียนที่ต้อออกก่อนสำเร็จการศึกษา กับนักเรียนที่ยังเรียนอยู่ พบว่า สภาพการปรับตัวของนักเรียนที่มีโอกาสได้เรียนอยู่ดีกว่าสภาพการปรับตัวของนักเรียนที่ต้อออกก่อนสำเร็จการศึกษา จึงอาจกล่าวได้ว่า การปรับตัวจะมีส่วนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่มาก ดังที่ ริชาร์ด เอส. ลাজারัส (Lazarus, 1961 : 10) ึ่งเป็นศาสตราจารย์ทางจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและ เบิร์กลีย์ ได้กล่าวไว้ว่า ความล้มเหลวในด้านการปรับตัวในโรงเรียนจะทำให้พลาดโอกาสในการศึกษาเล่าเรียนได้ แสดงว่าการปรับตัวในโรงเรียนเป็นเรื่องที่ยอมรับกันว่าจะมีส่วนสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนอย่างยิ่ง

นอกจากนี้ กิจกรรมที่จัดขึ้นภายในสถาบันการศึกษาแต่ละระดับนั้น ย่อมจะมีส่วนช่วยส่งเสริมความเจริญงอกงาม และเพิ่มประสบการณ์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน เป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์ทางสังคมด้วย ดังที่ บุญถิ่น อัตถากร (บุญถิ่น อัตถากร และคณะ, ๒๕๐๕ : ๑๕) กล่าวว่า การให้ความรู้แต่เพียงอ่านออกเขียนได้และทำเลขได้นั้นยังไม่พอเพียง จะต้องอาศัยกิจกรรมนอกหลักสูตรต่าง ๆ ประกอบด้วย แต่การเข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไปก็อาจทำให้ผลการเรียนต่ำด้วย จากการที่สังัด แสนหัวสุช (ศึกษาธิการ, ๒๕๐๕ : ๒๓ - ๒๖) ได้ทำการสำรวจความสนใจทางกีฬาของเด็กวัยรุ่นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ ปรากฏว่ามีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่ไม่สมัครใจร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้วยเหตุผลที่ว่า จะทำให้เสียการเรียน ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ เพราะจากการค้นคว้าวิจัยของสตีร์วอลท์ (Stierwalt,

1966: 4057) ปรากฏว่า คะแนนของนักเรียนที่ได้รับจากการสอบก่อนเข้าร่วมกิจกรรม และหลังเข้าร่วมกิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีส่วนสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมด้วย จะเห็นได้ว่า องค์ประกอบด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนด้วย

อนึ่ง จากผลการวิจัยของ ชาร์ลี ฮาญวิริยะพันธุ์ (ชาร์ลี ฮาญวิริยะพันธุ์, ๒๕๑๓: ๖๖) ปรากฏว่า นักเรียนในภาคเหนือสนใจเลือกเรียนอาชีพครูจำนวนมากถึง ๑ ใน ๒ และร้อยละ ๖๗ เป็นพวกที่มีผลการเรียนระดับปานกลาง นอกจากนี้สภาพแวดล้อม อาชีพ ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนการดำเนินชีวิตของคนในภาคเหนือ ย่อมแตกต่างจาก ภาคอื่น ๆ จึงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะภาค จึงควรจะได้มีการศึกษาถึงสภาพขององค์ประกอบ ด้านที่ไม่เกี่ยวกับปัญหา ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะภาคเหนือ อันจะช่วยในการปรับปรุงและ แก้ไขปัญหาได้ตรงจุดมุ่งหมายยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ ๔ ประการ คือ

๑. เพื่อศึกษาว่า องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมใน วิทยาลัยนั้น องค์ประกอบใดมีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากน้อยอย่างไร

๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๓. เพื่อศึกษาความแตกต่าง องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๔. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การ ปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มี บิดามารดามีรายได้ต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ทำให้ทราบสถานะภาพทางเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๒. ทำให้ทราบว่าองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
๓. ทำให้การแก้ปัญหาทางด้านการเรียนการสอนในสถาบันฝึกหัดครู กระทำได้ตรงจุดยิ่งขึ้น

ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่า จะได้รับประโยชน์ดังนี้

๑. เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนเข้าใจปัญหาของนักศึกษาฝึกหัดครู อันอาจจะเป็นแนวทางในการให้ความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม
๒. อาจจะนำไปใช้ในการพิจารณาส่งเสริมการผลิตครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๓. เป็นแนวทางในการป้องกันการสูญเสียบุคลากรทางการศึกษา
๔. เป็นแนวทางในการจัดบริการแนะแนวในวิทยาลัยครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๕. เป็นแนวทางในการวิจัยหาสาเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้นักศึกษาในวิทยาลัยครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

เหตุผลเบื้องต้นหลังการตั้งสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า สภาพทางเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญที่น่าจะให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง และได้มีการกล่าวถึงเรื่องนี้และค้นคว้าเรื่องนี้กันอยู่มาก แต่ก็ยังไม่อาจสรุปให้แน่นอนลงไปทีเดียวได้ ผลการศึกษาค้นคว้าและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะมีดังจะกล่าวต่อไป

จิตแพทย์, นักสังคมสงเคราะห์ และนักจิตวิทยา (จิตวิทยาคลินิก, ๕๕๑๔ : ๑ - ๓) ได้ร่วมกันทำการศึกษารวบรวมเรื่องเด็กที่มีปัญหาการเรียนต่ำกว่าความสามารถ โดยมุ่งจะศึกษาถึงองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุสำคัญว่ามีอะไรบ้าง ผลปรากฏว่า องค์ประกอบที่มีส่วนรบกวนต่อการเรียนของเด็กชายหญิง ก็คือ การมีบุคลิกภาพที่ไม่สมบูรณ์ เป็นเด็ก ทวกเก็บตัว ไม่มีความทะเยอทะยาน ไม่มีความมุ่งมั่นในชีวิต สำหรับเด็กชาย มีสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลจนทำให้มีผลต่อการเรียนไม่ดีก็คือ เรื่องความรู้สึก เป็นปมค้อยในฐานะความเป็นอยู่ของครอบครัว แสดงว่า สภาพทางด้านการเศรษฐกิจของครอบครัวทำให้เด็กมีปมค้อยในความรู้สึกเมื่อเทียบกับคนอื่น แม้เป็นผู้ที่มีความสามารถ ในการเรียนก็ยังทำให้ผลการเรียนต่ำกว่าความสามารถของตนได้

สุวิทย์ สังโยคะ (สุวิทย์ สังโยคะ, ๕๕๑๔ : ๓๐) ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีความคิดวาทิตามารถของตนมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างต่ำ มีบุคลิกภาพที่ค้อย ในด้านอารมณ์ เกรี้ยวซึม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่มีความหวังในอนาคต เป็นคน เก็บตัว ซลากอาย ไม่สนุกสนานร่าเริง มีการปรับตัวไม่ดี มีความวิตกกังวล การศึกษา ครั้งนี้เมื่อคำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีบุคลิกภาพค้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในด้านการแสดงออก ความเป็นผู้นำ และการปรับตัว จึงอาจสรุปได้ว่า พวกที่รู้ดีกว่าสภาพทางเศรษฐกิจของตนไม่ดีขึ้น จะมีการปรับตัวไม่ดี และมีผลกระทบบกระเทือนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย โดยเฉพาะเรื่องการเงินที่จะใช้จ่ายในระหว่างศึกษาอยู่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก จากการวิจัยของ สมบัติ โสสิทธธรรม (สมบัติ โสสิทธธรรม, ๕๕๐๕ : ๑๕๘) พบว่า นิสิตของวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรส่วนใหญ่ต้องการทำงานหาเงินมาใช้จ่ายในการศึกษา เขาเสนอแนะว่าควรจัดหางานพิเศษนอกเวลาให้มากขึ้น จึง บุญชลอ อุดมพันธ์ (บุญชลอ อุดมพันธ์, ๕๕๑๑ : ๓๖) ศึกษาพบว่า การสอนพิเศษเพื่อหารายได้มาแบ่งเบาภาระทาง เศรษฐกิจนั้น มิได้ทำให้ผลการเรียนเลวลงเลย แต่ไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช, ๕๕๑๑ : ๘๖ - ๘๖) ศึกษาพบว่า กิจกรรมการสอนพิเศษนี้เป็นกิจกรรมที่หวังเห็นผล การเรียน

นอกจากนี้ แอสติน (Astin, 1964 : 219 - 227) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบค่านิยมและสิ่งแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน ปรากฏว่าส่วนมากเนื่องจากมีสภาพครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ

แต่จากงานคนควาของ ชารล จอห์น รัชฮาเบอร์ (Ruckhaber, 1966 : 132 - A) พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจที่บ้านไม่ใช่องค์ประกอบที่ทำให้เด็กที่มีสติปัญญาเท่า ๆ กัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันแต่อย่างใดเลย

จะเห็นว่า ผลการศึกษาของ รัชฮาเบอร์ แตกต่างไปจากของทุกคนที่กล่าวมาแล้ว ส่วน แมคควารี (McQuary, 1954 : 117 - 120) กลับศึกษาพบอีกว่า นิสิตที่เรียนดีมักจะมีควมโชคดีทางครอบครัวน้อยกว่าพวกที่เรียนด้อย และลักษณะทางครอบครัวของนิสิตที่เรียนดีมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งนับว่าขัดแย้งกับผลการคนควาของคนอื่น ๆ

สำหรับองค์ประกอบด้านการปรับตัวนั้น ริชาร์ด เอส. ลাজারัส (Lazarus, 1961 : 3 - 9) กล่าวว่า การปรับตัว (Adjustment) มีความหมายเหมือนกับคำว่า การดัดแปลง (Adaptation) ที่ใช้ในวิชาชีววิทยา ซึ่งเริ่มใช้คำนี้ตั้งแต่ คาร์วิน ได้ตั้งทฤษฎีวิวัฒนาการขึ้น เมื่อ ค.ศ. ๑๘๘๙ เมื่อนักจิตวิทยานำคำนี้มาใช้ว่า การปรับตัว (Adjustment) ก็มีความหมายว่า การทำตนให้เหมาะสมกับสภาพความกดดันและความต้องการต่าง ๆ อันเป็นพื้นฐานทางสังคม และสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล ซึ่งมีอิทธิพลต่อโครงสร้างและหน้าที่ทางจิตใจของบุคคลด้วย กานจิตวิทยาจึงเน้นถึงสภาพจิตใจมากกว่าทางกายภาพ เขาเห็นว่า การปรับตัวถือว่าเป็นทั้งผลสัมฤทธิ์ (Achievement) และเป็นกระบวนการ (Process) คือถ้าเราจะประเมินผลเราอาจจะพูดได้ว่าแล้วหรือดี และถ้าต้องการจะทำความเข้าใจก็อาจจะถามได้ว่า เขาปรับตัวอย่างไร? เขาเสนอแนะว่าการประเมินผลการปรับตัวนั้น อาจพิจารณาจากเกณฑ์ ๔ อย่างคือ ความสบายใจหนึ่ง ประสิทธิภาพในการทำงานหนึ่ง อาการทางกายภาพหนึ่ง และการยอมรับของสังคมอีกหนึ่ง เขาย้ำว่า การเก็บกด และความวิตกกังวล เป็นสัญญาณชี้แสดงถึงความยุ่งยากในการปรับตัว ปัญหาสำคัญคือการกำหนดมาตรฐานขึ้นมาวัดสภาพการปรับตัวของบุคคล

กรอนลันด์ (Gronlund, 1959 : 177 - 182) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาเรื่องการปรับตัวของเด็กโดยกลวิธีต่อไปนี้คือ

๑. ให้เด็กรายงานเรื่องราวของตนเอง (Self report technique)
๒. ใช้การบรรยายภาพแบบ Projective technique
๓. ใช้แบบสอบถามที่เรียกว่า Adjustment Questionnaire
๔. ใช้แบบสำรวจปัญหา Problem check - list
๕. หรือใช้แบบประมาณค่าตนเอง Self - rating scale

นอกจากนี้ วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ, ๒๕๑๒, ๒๑ - ๒๓) ก็ได้สร้างแบบทดสอบที่เรียกว่า Semantic Differential Scale วัดแกนพฤติกรรมรวมของบุคคลที่แสดงออก หรือใช้เป็นแบบแผนการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในทางสังคม ว่าพอใจในสภาพของตนเพียงใด หรือปรับตัวได้ดีเพียงใด ผลการศึกษา พบว่าบุคลิกภาพเก็บตัว หรือแสดงตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาของ กริฟฟิธส์ (Griffiths, 1945 : 360 - 367) พบว่านักศึกษาที่เรียนเก่ง มิได้มีสภาพการปรับตัวดีไปกว่านักศึกษที่เรียนอ่อนเลย เป็นการชี้ให้เห็นว่า การปรับตัวไม่มีส่วนสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่อย่างใด

ทอมมา กิลล์ (Gill, 1962 : 144 - 149) ได้ทำการศึกษา พบว่า เด็กที่เรียนก็สามารถปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ สอดคล้องกับ โดนิแวน

* (Donivan, 1965 : 20 - 23) ที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีการปรับตัวดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ปรับตัวไม่ดี เป็นการแสดงให้เห็นว่า การปรับตัวมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนด้วย ซึ่งขัดแย้งกับผลการค้นคว้าของ กริฟฟิธส์

อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนยังต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลต่าง ๆ หลายฝ่าย บางครั้งการปรับตัวดูเหมือนว่ามีคุณค่ายิ่งกว่าวิชาความรู้ที่ได้รับมา (สวัสดี สุวรรณอักษร, ๒๕๑๓ : ๖๔) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพการปรับตัว อันหมายถึงการที่บุคคลสามารถจะอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ประพฤติปฏิบัติตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม ทั้งการปรับตัวด้านอารมณ์ สังคม ตลอดจนเพื่อนเพศเดียวกัน เพื่อนต่างเพศ อาจารย์และบุคคลอื่น ๆ

โดยใช้ทวิวิธีแบบประมาณภาคตนเอง (self rating scale)

ในคาน์กิจกรรมในวิทยาลัยนั้น สมพงษ์ ประทุมทอง (สมพงษ์ ประทุมทอง, ๒๕๑๕ : ๓๓ - ๓๖) กล่าวว่า กิจกรรมเป็นสิ่งที่จัดขึ้นนอกเหนือจากหลักสูตร จัดขึ้นเพื่อทุกคนในสถาบัน จัดขึ้นเพื่อประโยชน์และคุณค่าทางสังคม สิ่งที่เกิดจากกิจกรรม จะได้อะไรทั้งความรู้ ความคิด ความเข้าใจ เขากล่าวยืนยันว่า ในห้องเรียนและตำรา จะหาได้เฉพาะความรู้ แต่ประสบการณ์บางอย่างนั้น จะได้จากการทำงานกิจกรรม

พัชรา จันทรประเสริฐ (พัชรา จันทรประเสริฐ, ๒๕๑๒ : ๖๑ - ๖๓) ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า การให้การศึกษแก่เด็กนั้นก็เพื่อต้องการให้เด็กพัฒนาตนเองทุกด้าน ทางโรงเรียนควรคำนึงถึงกิจกรรมที่จะจัดขึ้นในโรงเรียนด้วย เพราะเนื้อหาวิชาการทุกแขนงต่างก็มีความสำคัญยิ่ง แต่จะให้ใครผสมเจตนาารมณ์และนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ก็ของอาศัยกิจกรรมนอกหลักสูตรต่าง ๆ มาประกอบด้วย (บุญถิ่น อัตถากร และคณะ, ๒๕๐๕ : ๑๕) ซึ่งในเรื่องนี้ ดร.พนัส หันนาคินทร์ (พนัส หันนาคินทร์, ๒๕๑๓ : ๑๖๑) กล่าวว่า สิ่งใดมีคุณค่า เมื่อไม่รู้จักใช้ก็ยอมเกิดโทษด้วย เช่น การจัดกิจกรรมมากเกินไปก็ยอมทำให้การเรียนตกต่ำได้

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในเรื่องนี้บ้าง จะเห็นว่า ไมเออร์ (Myers, 1952 : 415 - 426) ได้ศึกษาพบว่า นิสิตที่ประสบความสำเร็จทางการเรียน จะเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านิสิตที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียน และ เอควาร์ด แฟรงเกิล (No11, 1964 : 164 - 177) ได้ทำการศึกษากลุ่มที่มีสติปัญญาเท่า ๆ กัน พบว่าสิ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันก็คือ กลุ่มตัวมีการรวมกิจกรรมทางสังคม กีฬา ลูกเสือ ที่จัดขึ้นภายนอกโรงเรียนมาก และไม่เข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียน แต่ จูโรสรี สุทธิศรีสังข์ (จูโรสรี สุทธิศรีสังข์, ๒๕๐๘ : ๘๐ - ๘๑) ศึกษาพบว่า กิจกรรมนอกโรงเรียนนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่อย่างใด แต่ยังไม่สรุปไม่ได้ว่ากิจกรรมในโรงเรียนจะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างไรจริง จึงน่าจะศึกษากันต่อไป

เพื่อให้ทราบแน่นอนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยตั้งสมมุติฐานในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

๑. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน
๒. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของ นักศึกษาชายหญิง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน
๓. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำ ที่มีผู้ปกครองมีรายได้ต่างกันไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตร วิชาการศึกษาชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของวิทยาลัยครูในภาคเหนือ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสูงและต่ำ กลุ่มละ ๓๐๐ คน
๒. องค์ประกอบนอกเหนือความสามารถทางค่านิยมปัญหา มีอยู่หลายองค์ประกอบ แต่ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะกระทำเฉพาะค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม ในวิทยาลัยเท่านั้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average) ซึ่งคำนวณได้โดยเอาผลคูณของหน่วยกิต กับระดับคะแนนของวิชาทุกวิชา รวมกันแล้วหารด้วยผลบวกของหน่วยกิตทุกวิชา
๒. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย ๓ เทอมของปีที่ ๑ อยู่ในร้อยละ ๒๕ ตอนบน ของนักศึกษาทั้งหมดในชั้นปีที่ ๒
๓. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย ๓ เทอมของปีที่ ๑ อยู่ในร้อยละ ๒๕ ตอนล่าง ของนักศึกษาทั้งหมดในชั้นปีที่ ๒

๔. วิทยาลัยครู หมายถึง สถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ชั้นต้นและชั้นสูงในสังกัดกรมการฝึกหัดครู ในภาคเหนือ ซึ่งมีจำนวน ๔ แห่ง คือ

๔.๑ วิทยาลัยครู เชียงใหม่

๔.๒ วิทยาลัยครู อุดรดิตถ์

๔.๓ วิทยาลัยครู นครสวรรค์

๔.๔ วิทยาลัยครู พิบูลสงคราม พิษณุโลก

๕. องค์ประกอบทางค่านิยมเชิงเศรษฐกิจ หมายถึง องค์ประกอบค่านิยมการเงินของ
นักศึกษาที่จะนำไปใช้จ่ายในระหว่างศึกษา เช่น ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน
ค่าใช้จ่ายส่วนตัว สภาพการเงินของครอบครัว และอื่น ๆ

๖. องค์ประกอบทางค่านิยมการปรับตัว หมายถึง การที่บุคคลสามารถจะอยู่ในสังคม
ได้อย่างเป็นสุข โดยการประพฤติปฏิบัติตนได้ตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม เช่น การ-
ปรับตัวทางอารมณ์และสังคม ต่อตนเอง เพื่อน พศ.เดียวกันและต่างเพศ อาจารย์ และบุคคล
อื่น ๆ

๗. กิจกรรมในวิทยาลัย หมายถึง กิจกรรมรวมหลักสูตรทุกประเภทที่นักศึกษามี
ส่วนร่วม เช่น การเข้าชุมนุมต่าง ๆ ของวิทยาลัย การเล่นกีฬา คณิตฯ กิจกรรม โยคะ
และอื่น ๆ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้า

องค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญากับความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเรื่องที่มีผู้สนใจกันอย่างกว้างขวาง และทำการศึกษาค้นคว้ากันไว้มาก ดังเช่นผลการค้นคว้าวิจัย ต่อไปนี้คือ

สแตนดริคจ์ (Standridge, 1968 : 1458 A) ได้ศึกษาดังคุณค่าขององค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีจุดประสงค์เพื่อ

๑. ศึกษาอิทธิพลขององค์ประกอบค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาที่จะเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยม

๒. เพื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาอันจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำนายผลการศึกษา

เขาใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๔๔๐ คน จากเกรด ๑๑ และ ๑๒ ของโรงเรียนมัธยมในรัฐอากาแคนซอ ผลการศึกษารูปได้ว่า องค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญา ซึ่งวัดโดย California Psychology Inventory (C P I) และ The World Rating List (W R L) มีผลต่อการเรียนอย่างชัดเจน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มปานกลาง และ กลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ แต่มีผลน้อยถ้าพิจารณาระหว่างกลุ่มปานกลางและกลุ่มต่ำ ตัวแปรทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญานี้ ถ้าพิจารณารวมกับความถนัดควย จะยิ่งเพิ่มประสิทธิภาพในการทำนายผลการเรียนได้มากยิ่งขึ้น

โจนส์ (Jones, 1967 : 941 A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาอันหมายถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความถนัด กับองค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาอันหมายถึง ความคิดเกี่ยวกับตนและความมุ่งหวังในตน โดยมีจุดประสงค์ถึง

๑. ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาและไม่ใช่สติปัญญา

๒. เพื่อพิสูจน์อิทธิพลขององค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า องค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาจะเป็นตัวทำนายความผันแปรของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ และการใช้องค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาพร้อมกับความถนัดทางการเรียน จะช่วยในการทำนายผลการเรียนข้างหน้าได้ดี

วิทท์ (Witte, 1967 : 473A) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์รายกรณีอย่างใกล้ชิดเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของนิสิตปีที่ ๑ ในมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน ที่มาจากโรงเรียนมัธยมในชนบท จำนวน ๓๐ คน ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า

๑. องค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาต่าง ๆ จะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปีที่ ๑ ที่มาจากชนบท
๒. ไม่อาจกล่าวได้ว่าแต่ละค่านิยมขององค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาจะมีอิทธิพลต่อผลการเรียนมากน้อยเพียงใด เพราะแต่ละกรณีมักจะประกอบด้วยองค์ประกอบค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาหลาย ๆ ค่านิยมรวมกัน ซึ่งแต่ละคนก็แตกต่างกัน
๓. องค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญา จะมีอิทธิพลต่อผลการเรียนแตกต่างกันระหว่างชายและหญิง

๔. องค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญา มีความสัมพันธ์ที่แน่นอนกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยวิสคอนซิน ในกลุ่มสูง ปานกลาง และต่ำ

ในที่สุดเขาเสนอแนะให้ศึกษาเรื่ององค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาต่อไปว่า จะมีอิทธิพลต่อการไต่เกรดของแต่ละคนและแต่ละกลุ่มอย่างไรบ้าง

ในการค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มุ่งศึกษาองค์ประกอบทางค่านิยมที่ไม่ใช่สติปัญญาเพียงสามค่านิยมเท่านั้น คือ เศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ได้มีผู้วิจัยเกี่ยวข้องของอยู่บ้างแล้ว ดังต่อไปนี้

องค์ประกอบค่านิยมเศรษฐกิจ

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ คณะครุศาสตร์ (Faculty of Education, 1964 : 43 - 47) ได้ทำโครงการวิจัยขั้นริเริ่ม (A Pilot Project) เพื่อศึกษาค่านิยม

ที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๕๐ คน ปรากฏผลว่า ความสามารถในการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภูมิหลังของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน แสดงว่าถ้าสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวที่นักเรียนจะสอบได้คือ

✓ จากการศึกษาเด็กที่มีปัญหาการเรียนต่ำกว่าความสามารถ ซึ่งกลุ่มจิตแพทย์, นักสังคมสงเคราะห์ และนักจิตวิทยา (จิตวิทยาคลินิก, ๕๑๔ : ๑ - ๒๗) ได้ร่วมกันศึกษาเพื่อจะให้เห็นภาพถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องหรือมีส่วนทำให้เกิดปัญหานี้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๔๐ คน เป็นชาย ๒๐ คน หญิง ๒๐ คน จากโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งครูประจำชั้นเห็นว่ามีความบกพร่องไม่ต่ำกว่าเรียนตกหรือเกือบตก นักจิตวิทยาได้นำเด็กที่ครูประจำชั้นเลือกให้มาทำการทดสอบทางสติปัญญา ทั้งเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล เพื่อยืนยันว่า เด็กเหล่านี้มีความบกพร่องไม่แท้จริง แล้วจึงทำการศึกษาบุคลิกภาพโดยละเอียด รวมทั้งปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ปรากฏผลว่า สาเหตุสำคัญของที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลและมีผลต่อการเรียนไม่ดี คือเรื่องความรู้สึกเป็นปมค้อยในฐานะความเป็นอยู่ของตน และจากการสัมภาษณ์บิดามารดาและครูปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่ครอบครัวมีฐานะปานกลาง และมีการศึกษาไม่สูงนัก

✓ วัฒนา พุ่มเล็ก (วัฒนา พุ่มเล็ก, ๕๑๓ : ๘๗) ได้ศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับต่ำ ของนักเรียนมัธยม โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีปัญหาด้าน สุขภาพ การเงิน ครอบครัว ฯลฯ น้อยกว่าพวกมีความสามารถทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และบิดามารดาของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีแนวโน้มว่าจะมีการศึกษาและรายได้สูงกว่าบิดามารดาของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ

✓ ชาร์ลส์ เคอร์วูด ฟิลลิปส์ (Phillips, 1968 : 1405 A) ได้ศึกษาองค์ประกอบด้านไม่เชดตีปัญญา คือ ด้านจิตวิทยา สังคมวิทยา และด้านเศรษฐกิจของนักเรียนระดับปริญญาเอก ที่มีความสัมพันธ์กับการได้รับความสำเร็จและไม่ได้รับความสำเร็จตาม

หลักสูตรปริญญาเอก ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาของมหาวิทยาลัยอะละแบมา พบว่า แรงจูงใจที่ทำให้ได้รับความสำเร็จที่สำคัญก็คือ การได้รับความช่วยเหลือทางการเงิน เช่น ทุนการศึกษาต่าง ๆ เงินช่วยเหลือต่าง ๆ มีผู้สนับสนุนทางการเงินอย่างพอเพียง มีการปรับตัวที่ทั้งด้านร่างกาย สังคม และจิตใจ มีความสัมพันธ์กับนักศึกษาด้วยกันเป็นอย่างดี และผู้ที่เรียนไม่สำเร็จ เพราะขาดแรงจูงใจที่สำคัญที่สุดก็คือ มีเงินใช้ไม่พอเพียง ขาดการช่วยเหลือทางการเงิน มีการปรับตัวกับเพื่อนไม่ดี ฯลฯ แสดงให้เห็นว่าปัญหาการเงินหรือแรงจูงใจของนักศึกษามีความเกี่ยวข้องกับผลสำเร็จทางการเรียนในระดับปริญญาเอกเป็นอย่างยิ่ง

✓ จากการศึกษาค้นคว้าของ แอสติน (Astin, 1964 : 219 - 227) พบว่า ส่วนใหญ่ของนิสิตที่ออกจากวิทยาลัยก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับที่ การ์ริสัน (Garrison and Others, 1964 : 403 - 407) ที่ให้ความเห็นว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เรียนได้หรือไม่ดี

แต่มีอีกหลายคนที่ศึกษาพบว่า ชัดแย้งกับทุกคนที่ได้อ้างมาแล้ว เช่น

× อากา ฌักซาง (อากา ฌักซาง, ๒๕๑๑ : ๑๔๒ - ๑๔๔) ศึกษาพบว่า องค์ประกอบด้านไม่ใช่อคติปัญหาใดแก่การเงิน ที่อยู่อาศัย ฯลฯ นั้น มีความสัมพันธ์ต่อผลการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปทุมวัน และ บางแสน เพียง .๒๐ ซึ่งแสดงว่า ตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างน้อยมาก

× ชาร์ล จอห์น รุกฮาเบอร์ (Ruckhaber, 1967 : 132 - A) ได้ศึกษาองค์ประกอบนอกเหนือสติปัญญา ๑๗ ประการว่าจะมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างของเขาเลือกมาจากเด็กเกรด ๔ ที่ระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน คือมี I.Q. ระหว่าง ๑๐๐ - ๑๑๕ กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำแต่ละกลุ่มมี I.Q. โดยเฉลี่ยเท่ากัน คือ ๑๐๖.๗๒ ผลปรากฏว่า ส่วนหนึ่งขององค์ประกอบทั้ง ๑๗ ประการนั้น ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจที่บ้าน ขนาดของครอบครัว ฯลฯ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ผลการวิจัยนี้แสดงว่า สภาพเศรษฐกิจที่บ้าน

ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่อย่างใด แต่ที่น่าสนใจว่า เมื่อ รัศยาเบอร์ พิจารณาองค์ประกอบรวมของแต่ละกลุ่ม พบว่า กลุ่มสูงมีองค์ประกอบรวมกัน ๖ ด้าน แต่กลุ่มต่ำ มีองค์ประกอบรวมกันเพียงด้านเดียว ทำให้เขาสรุปอีกว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะป้องกัน ปกปิด องค์ประกอบที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อยู่มาก

* จอห์น เฟลเคอริค วาน เคอร์สไลซ์ (Derslice, 1968 . 1431 A) ได้ทำการศึกษาพื้นฐานทางการศึกษา สังคม และ การเศรษฐกิจของนักศึกษาลัทธิสตรวิศวรรวม และเทคนิค โดยมุ่งจะวิเคราะห์ความแตกต่างขององค์ประกอบทั้งสามเพื่อประโยชน์ในการให้คำปรึกษาหารือ เขาพบว่า ทั้งองค์ประกอบด้านสังคมและเศรษฐกิจนี้ ไม่ได้มีความแตกต่างกันเลย แสดงว่า สภาพเศรษฐกิจและสังคมของนักศึกษานั้นไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการที่จะได้ประสบความสำเร็จตามลัทธิสตรวิศวรรวมและเทคนิคแต่ประการใด

ทั้งหมดที่โลกกล่าวมานี้ ย่อมแสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจนั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งยังไม่อาจสรุปแน่นอนลงไปได้ว่า มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากน้อยเพียงใด เพราะจากผลการวิจัยหลาย ๆ ครั้ง ยังพบว่า มีทั้งที่สนับสนุนกันและขัดแย้งกันอยู่คง เช่นที่กล่าวมาแล้ว จึงเป็นเรื่องที่ควรจะทำการศึกษา ค้นคว้าต่อไป

องค์ประกอบด้านการปรับตัว

สุวิทย์ สัจโยคะ (สุวิทย์ สัจโยคะ, ๒๕๑๔ : ๓๐) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ ๒ และประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูในภาคศึกษา ๒ พบว่า ระหว่างนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา และประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงนั้น นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงมีบุคลิกภาพสมบูรณ์กว่า และมีปัญหาด้านการปรับตัว ด้านความมั่นคงทางอารมณ์น้อยกว่านักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา เมื่อพิจารณาคานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีบุคลิกภาพที่สมบูรณ์กว่าผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ในด้านการแสดงออก ความเป็นผู้นำ และการปรับตัว

ปรีชา คัมภีร์กรณ์ (ปรีชา คัมภีร์กรณ์, ๒๕๑๑ : ๓๓) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติและสภาพการปรับตัวของนักเรียนที่ต้อออกก่อนสำเร็จการศึกษา และนักเรียนที่ยังเรียนอยู่ พบว่า ผลการวิจัยเกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนที่ยังเรียนอยู่มีสภาพการปรับตัวดีกว่านักเรียนที่ต้อออกไปก่อน ในด้านความสัมพันธ์ทางครอบครัว ความสัมพันธ์ทางสังคม และสภาพทางอารมณ์

สมคิด ไชยจันทร์ (สมคิด ไชยจันทร์, ๒๕๑๑ : ๒๖ - ๒๗) ได้ศึกษาบุคลิกภาพทางด้านของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๑ ของโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีความสามารถในการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มละ ๒๖ คน ปรากฏผลสรุปได้ว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีความสามารถในการรับผิดชอบ และสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ แต่หาพิจารณาเฉพาะเพศหญิง พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่า

* บุคลิกภาพทางด้านปรับตัวของเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะดีกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

รูคอล์ฟ ไคเซโด (Caicedo, 1967 : 489 A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ด้านสติปัญญาและบุคลิกภาพที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กผู้หญิง โดยการวิเคราะห์และประเมินผลการปรับตัวและการเรียน ด้วยการแบ่งกลุ่มเด็กออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ส่วนกลุ่มที่อยู่ในระหว่างกลางไม่ได้นำมาพิจารณา ผลการค้นคว้า

✓ ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพด้านการปรับตัวมากกว่าด้านสติปัญญา และสรุปได้ว่า

๑. พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีบุคลิกภาพที่ผิดปรกติน้อยกว่าพวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

๒. พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการปรับตัวที่ไม่ดี ทั้งในสังคมทางบ้าน ที่โรงเรียน และในการดำเนินชีวิตทั่วไป

ฮาเซล เจเนวา วินเทอร์โรส (Winterrose, 1968 : 1382 A) ได้ศึกษา

เปรียบเทียบผลการเรียนของเด็กรุ่นนักเรียนเกรดสี่ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยพิจารณาองค์ประกอบพื้นฐานทางการปรับตัว โดยใช้ California Test of Personality และ Index of Adjustment and Value รวมทั้ง Sociometry ส่วนผลการเรียนได้จากทะเบียนโรงเรียน และกลุ่มตัวอย่างได้จาก ๒๗ % บนและล่าง ปรากฏผลว่าสภาพการปรับตัวของกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีค่าคะแนนการปรับตัวจากแบบทดสอบต่าง ๆ สูงกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

✓ แอสซุม และ เลวี (Assum and Levy, 1947 : 307 - 309) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนระหว่างนิสิตที่มีการปรับตัวดีและไม่ดี กับผลการเรียน พบว่า นิสิตที่มีการปรับตัวไม่ดีจะเรียนได้น้อยกว่านิสิตที่ปรับตัวดี

✓ กิลล์ (Gill, 1962 : 144 - 149) ได้ศึกษาเรื่องนี้อีก พบว่า เด็กที่เรียนดีจะสามารถปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ และสามารถจะแก้ปัญหาความวิตกกังวลใจได้อีกด้วย

✓ โคนิแวน (Donivan, 1965 : 20 - 23) ได้ทำการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวและการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปีที่ ๑ ในวิทยาลัยธุรกิจแห่งมหาวิทยาลัยเคนเวอร์ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีการปรับตัวดีได้คะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่มีการปรับตัวไม่ดี แสดงว่า การปรับตัวมีความสัมพันธ์ต่อผลการเรียนอย่างมาก

การศึกษานี้ของทุกคนที่กล่าวมาแล้ว สอดคล้องต่อกันเป็นอย่างดีว่าการปรับตัวมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนมาก แต่มีผลการค้นคว้าวิจัยอีกหลายคนที่ขัดแย้งอยู่ ดังเช่น

ชาร์ล เอ. ปีเตอร์สัน (Peterson, 1967 : 61 A) ได้ศึกษาถึงตัวทำนายผลการเรียนของนักศึกษาในวิทยาลัยการบัญชี ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนทางการบัญชีดีนั้น มีแนวโน้มแสดงให้เห็นว่ามีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และมีการปรับตัวในวิทยาลัยที่ไม่ค่อยดีนัก

จากการค้นคว้าของ กริฟฟิธส์ (Griffiths, 1945 : 360 - 367) ได้ศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนเก่งมิได้มีการปรับตัวดีไปกว่านักศึกษาที่เรียนอ่อนเลย อันเป็นการชี้ให้เห็นว่าการปรับตัวไปมีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวกับ การเรียนของนักศึกษามากกว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ ฟาสท์ (Fast, 1957 : 59 - 64) ที่ได้เปรียบเทียบหาลักษณะความแตกต่างของนิสิตจำนวน ๕๒ คน ในวิทยาลัยครู บอลด์เฮด โดยแบ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น ๓ ระดับ คือ สูง กลาง และ ต่ำ ใช้แบบทดสอบการปรับตัวของมูนนี่และ ใช้สัมมุติสำหรับพิจารณาเรื่องการยอมรับของเพื่อน ๆ ในการศึกษารั้งนี้พบว่า การปรับตัวและการยอมรับของเพื่อน ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

องค์ประกอบด้านการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงยังไม่อาจจะยุติได้ ควรที่จะได้ศึกษาค้นคว้าต่อไปอีก

องค์ประกอบด้านกิจกรรมในวิทยาลัย

เจมส์ แอนตัน ริฟส์ (Reaves, 1968 . 1373 A) ได้ศึกษาความก้าวหน้าของเยาวชนที่กระทำความคิด ๑๘ คน พบว่า มี ๒ คนเท่านั้นที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกของสโมสรนักเรียนในโรงเรียน จากการให้คำตอบที่ได้จากครูและเด็กในโรงเรียนนั้น ปรากฏว่า เยาวชน ๑๘ คน นี้มีความสำเร็จในการเรียนน้อยมาก ริฟส์ ได้เสนอแนะว่า กิจกรรมพิเศษในโรงเรียนควรที่จะจัดโครงการให้กว้างขวางออกไปอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ ไพแอน (Pinter, 1957 : 61 - 62) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบที่บ่งการ เรียนรู้มี ๓ ประการ คือ กิจกรรมของผู้เรียน สิ่งแวดล้อม และ การตอบสนอง เขาเห็นว่า กิจกรรมนั้นเป็นสิ่งที่นำมาเราให้ผู้เรียนตอบสนอง นับว่ามีความสำคัญในการจัดการศึกษา เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน

มิลตัน เอ. โจนส์ (Jones, 1967 : 950 A) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายที่เป็นนักกีฬา ปรากฏว่า นักเรียนชายที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการกีฬา จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าพวกที่ไม่ได้รวมกิจกรรมฯ การกีฬา กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแนวโน้มที่จะเลือกเล่นกีฬาประเภทเดี่ยว เช่น เทนนิส กอล์ฟ

ฯลฯ การรวมกิจกรรมกลางแจ้งประเภทเดียว เช่น เทนนิส กอล์ฟ ฯลฯ นี้ จะทำให้มี ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่าพวกเล่นกีฬาในร่ม แต่บิดามารดาและผู้บริหารโรงเรียน ไม่ต้องการให้เด็กรวมกิจกรรมทางการกีฬา เพราะคาดว่าจะกระทบกระเทือนผลการเรียน

X คน เวอร์นอน แวนเฮอรัค (VanHerck, 1967 . 526 A) ได้ศึกษาสภาพ และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมประกอบการเรียนของครูโรงเรียน ประถมศึกษาในรัฐมิสซูรี เขาพบว่า

๑. ครูและผู้บริหารยอมรับกันว่า ประสิทธิภาพของการศึกษาที่สำคัญส่วนมาก เป็นผลมาจากกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพ

๒. โปรแกรมการจัดกิจกรรมเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการจัดการศึกษาใน ระดับประถมศึกษา

ลตีเยร์วอลท์ (Stierwalt, 1966 : 40 - 57) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง ความสัมพันธ์ของกิจกรรมในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยม จำนวน ๓๖๕ คน ผลการศึกษา ปรากฏว่า คะแนนของนักเรียนจะต่างกันเมื่อใช้แบบทดสอบสอบ เด็กก่อนเข้าร่วมกิจกรรม และหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว เป็นการชี้ให้เห็นว่า การ เข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนนั้นจะมีความสัมพันธ์ต่อผลการ เรียนของนักเรียนอย่างยิ่ง

จากการศึกษาเปรียบเทียบที่ เอควาร์ด แฟรงเกิล (Noll, 1964 . 164-177) ได้กระทำไว้เกี่ยวกับความแตกต่างกันทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษาชายที่มีความสามารถในทางสติปัญญาสูงเท่าเทียมกัน เขาใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปีที่ ๔ ของ Bronx High School of Science ในนครนิวยอร์ก ประกอบด้วย นักศึกษายชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำ กลุ่มละ ๕๐ คน จับคู่โดยเทียบ I.Q. คะแนนสอบเข้า และอายุที่ใกล้เคียงกันมากที่สุด ผลการศึกษาปรากฏว่า กลุ่ม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำนั้นทัศนคติที่ไม่ดีต่อโรงเรียน ไม่คอยให้ความร่วมมือใน กิจกรรมต่าง ๆ สำหรับกลุ่มสูงนั้นให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ ดี มีลักษณะเป็นผู้นำ และรับผิดชอบ ส่วนในเรื่องกิจกรรมยามว่างนอกโรงเรียนนั้น กลุ่มที่ ...รวมกิจกรรมทาง สังคม การกีฬา และลูกเสือ ที่จัดนอกโรงเรียนมากกว่า ซึ่งเป็นการชดเชยกิจกรรมใน

โรงเรียน

ไมเออร์ (Myers, 1952 : 415 - 426) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม กับผลการเรียน พบว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียน รายงานงานของตนได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่า และเป็นผู้นำที่รับผิดชอบงานในหน้าที่ที่สำคัญ ๆ ของงานวิทยาลัย ส่วนพวกมีผลการเรียนต่ำมักจะไม่เข้าร่วมกิจกรรมน้อยกว่า หรือไม่เข้าร่วมเลย

เบลล์ (Bell, 1967 : 248 - 251) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนของนักเรียนมัธยมแคนซัส ที่ออกจากโรงเรียนก่อนสำเร็จการศึกษา ปรากฏว่า นักเรียนที่ต้อออกก่อนสำเร็จการศึกษานี้ขาดความร่วมมือในเรียงกิจกรรมต่าง ๆ แต่ วอห์น (Vanghan, 1967 : 156 - 159) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนนั้นมักจะเป็นเพราะมีการแสดงออกมากเกินไป และหมกมุ่นอยู่กับกิจกรรมจนเกินไป และเป็นการศึกษาให้เห็นว่ากิจกรรมอาจมีทั้งคุณค่าต่อการเรียนและมีโทษต่อการเรียนด้วย

ด้ผลการวิจัยของ ไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช, ๒๕๑๑ : ๘๖-๘๖) จึงศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิตปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปรากฏว่า กิจกรรมต่าง ๆ นั้นมีทั้งที่ส่งเสริมการเรียน และหน่วงเหนี่ยวการเรียน กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมของชุมนุมวิชาการ ชุมนุมคหกรรมศาสตร์ อ่านหนังสือพิมพ์เป็นประจำ การเล่นเทนนิส การเป็นสมาชิกห้องสมุด ฯลฯ ส่วนกิจกรรมที่หน่วงเหนี่ยวการเรียน คือ การสอนพิเศษ นอกเวลาเรียน การเป็นสมาชิกชุมนุมสุนทนาการ การเล่นรักบี้ฟุตบอล การทำหนังสือของห้อง หรือ ของวิทยาลัย การเป็นนักร้อง ฯลฯ

สำหรับกิจกรรมนอกโรงเรียนนั้น จุไรศรี สุทธิศรีสังข์ (จุไรศรี สุทธิศรีสังข์, ๒๕๐๘ : ๘๘) ได้ศึกษาพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าการไม่เข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน นิสิต นักศึกษา อาจจะมีผลกระทบกระเทือนต่อผลการเรียนไม่มากนักน้อย จึงควรค้นคว้าเพื่อความ

เข้าใจที่กว้างขวางลึกซึ้งต่อไป

จากเอกสารการค้นคว้าวิจัยที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้แสดงว่าองค์ประกอบด้านการ
เศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย มีความสำคัญต่อผลการเรียนมาก
แต่การค้นคว้าทั้งหลายมีทั้งสนับสนุนและขัดแย้งกัน จึงได้มีผลงานวิจัยสามค่านี้โดยเฉพาะ
เพิ่มขึ้น ก็

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (คมเพชร ฉัตรศุภกุล, ๒๕๑๕ : ๘๘ - ๙๑) ได้ศึกษา
เปรียบเทียบขององค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยของ
นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการที่จบชั้นปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของ
วิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ต่ำมีปัญหาทั้งสามค่านมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในค่านเพศนั้น ผลการ
เปรียบเทียบขององค์ประกอบแต่ละค่านพบว่า เพศชายมีปัญหาทั้งสามค่านนี้มากกว่าเพศหญิง
ถ้าพิจารณาตัวแปรค่านอื่น ๆ พร้อมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่า กลุ่มต่ำหญิงมี
ปัญหาทั้งสามค่านมากที่สุด กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า ก็มีปัญหาค่านเศรษฐกิจมากกว่า
กลุ่มอื่น ๆ ค่านการปรับตัวนั้น กลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหามากพอ ๆ กับกลุ่มที่มี
พี่น้อง ๘ คน และมากกว่า ส่วนการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น กลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๘ คน และ
มากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด แต่ก็ไม่แตกต่างจากกลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน
สำหรับเรื่องรายได้ของบิดามารคานั้น กลุ่มที่มีปัญหาเศรษฐกิจมากที่สุดคือ กลุ่มค่าที่บิดา
มารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท แต่ค่านการปรับตัวนั้น กลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้
๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหามากกว่ากลุ่มอื่น และกลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท
และมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด

ยุพิน นิสัยนค (ยุพิน นิสัยนค, ๒๕๑๕ : ๘๒ - ๘๘) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ
องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษา
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของวิทยาลัย
ครูในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มี
ปัญหาทั้งสามค่านมากกว่ากลุ่มสูง เพศชายมีปัญหาทั้งสามค่านมากกว่าเพศหญิง ถ้า

พิจารณาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและตัวแปรอื่น ๆ พร้อม ๆ กัน ปรากฏว่า กลุ่มค่าขายปีปัญหาทั้งสามค่านมากที่สุด กลุ่มค่าที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด กลุ่มค่าอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า มีปัญหาการปรับตัวมากที่สุด เรื่องจำนวนพี่น้องในครอบครัวนั้น กลุ่มค่าที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า มีปัญหาทั้งสามค่านมากที่สุด กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีปัญหาเหล่านี้ข้อยที่ลุด ส่วนเรื่องรายได้ของบิดามารดานั้น กลุ่มสูงและต่ำที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาการปรับตัวมากที่สุด กลุ่มค่าที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาการปรับตัวมากที่สุด และกลุ่มค่าบิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด

ดังนั้นองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยทั้งสามค่านนี้ ผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบสำหรับกลุ่มนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ ๒ ในวิทยาลัยครูทางภาคเหนือของประเทศไทยต่อไป

วิธีดำเนินการค้นคว้าวิจัย

งานวิจัยนี้จัดทำในระดับนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของวิทยาลัยครูทั่วประเทศ เป็นโครงการวิจัยร่วมกันดังนี้

๑. นางสาวยุพิน นิลยันท ทำการค้นคว้าวิจัยสำหรับวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๒. นางวนิดา มนต์ไพฑูริย์ ทำการค้นคว้าวิจัยสำหรับวิทยาลัยครูในภาคกลาง ยกเว้นนครหลวงกรุงเทพ-ธนบุรี

๓. นายจำนง ผลบุญ ทำการค้นคว้าวิจัยสำหรับวิทยาลัยครูในภาคเหนือ

๔. นายคมเพชร ฉัตรสุภกุล ทำการค้นคว้าวิจัยสำหรับวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๕. นายธีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ ทำการค้นคว้าวิจัยสำหรับวิทยาลัยครูในภาคใต้ เพื่อให้การค้นคว้าวิจัยเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ จึงได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

การสร้างแบบสำรวจ

คณะผู้วิจัยได้สร้างแบบสำรวจปัญหาแบบมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ ถามรายละเอียดส่วนตัวของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ของบิดามารดา และจำนวนพี่น้องในครอบครัว

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสำรวจปัญหาต่าง ๆ ทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ค้างค้วอย่าง

องค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ

- ท่านมีปัญหาในการใช้จ่ายในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด
 - ค่าอุปกรณ์การเรียน
 - ค่าอาหารกลางวัน

๑ ๒ ๓

องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว

- ท่านมีความรู้สึกในเรื่องต่อไปนี้อย่างไร
 - รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการอยู่ร่วมกับคนหมู่มาก
 - รู้สึกว่าตนเองขาดประสิทธิภาพในการคบเพื่อนต่างเพศ

๑ ๒ ๓

องค์ประกอบทางด้านกิจกรรมในวิทยาลัย

- ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อไปนี้เพียงใด
 - การทำงานในสถานศึกษา
 - การบริหารงานในชุมนุมต่าง ๆ

๑ ๒ ๓

แบบสำรวจตอนที่ ๒ นี้ ให้นักศึกษาประมาณค่าปัญหาต่าง ๆ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแบ่งน้ำหนักคะแนนไว้ดังนี้

น้อยที่สุด	เท่ากับ	๑
น้อย	เท่ากับ	๒
ปานกลาง	เท่ากับ	๓
มาก	เท่ากับ	๔
มากที่สุด	เท่ากับ	๕

การทดลองใช้แบบสำรวจ

คณะผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักศึกษาวិทยาลัยศรีนครินทร์ จำนวน ๑๐๐ คน แล้วนำแบบสำรวจมาหาค่าอำนาจจำแนก ซึ่งปรากฏว่า แบบสำรวจทั้งหมด ๔๕ ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๐๑ จำนวน ๔๓ ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ จำนวน ๒๔ ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ จำนวน ๒๐ ข้อ และไม่มีค่าอำนาจจำแนกเลย ๒ ข้อ ได้ปรับปรุงแก้ไข ๑ ข้อ

จะเห็นได้ว่า แบบสำรวจนี้มีค่าอำนาจจำแนกสูงมาก เพราะมีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับ .๐๐๑ ถึง ๔๓ ข้อ และที่ระดับ .๐๕ อีก ๒๐ ข้อ

การเลือกกลุ่มตัวอย่างและการรวบรวมข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษากันกว่าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของวิทยาลัยศรีนครินทร์ เนื้อ กลุ่มละ ๓๐๐ คน โดยดำเนินการดังนี้

๑. คณะผู้วิจัยได้สุ่มนักศึกษาจากวิทยาลัยศรีนครินทร์มา ๑ แห่ง นำคะแนนเฉลี่ยมาพิจารณาแบ่ง ๒๕ เปอร์เซนต์บนและล่างของนักศึกษามาหาค่าคะแนนเฉลี่ย เพื่อเป็นเกณฑ์รวมกันในการเลือกกลุ่มตัวอย่างของคณะผู้วิจัยต่อไป ดังรายละเอียดในตาราง ๑

ตาราง ๑ ค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนเฉลี่ย (Grade Point Average) ที่แบ่ง ๒๕ เปอร์เซ็นต์บนและล่าง ของนักศึกษា

วิทยาลัยครู	คะแนนเฉลี่ย (G.P.A.)	
	ที่แบ่ง ๒๕ % บน	ที่แบ่ง ๒๕ % ล่าง
เชียงใหม่	๒.๗๗	๒.๑๘
สงขลา	๒.๖๐	๒.๑๐
สวนสุนันทา	๒.๕๓	๒.๐๕
นครปฐม	๒.๖๘	๒.๐๕
นครราชสีมา	๒.๖๘	๒.๑๕
\bar{X} รวม	๒.๖๕	๒.๑๑

จากตาราง ๑ จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ที่แบ่ง ๒๕ เปอร์เซ็นต์บนของวิทยาลัยครูเชียงใหม่ สูงสุด คือ ๒.๗๗ และของวิทยาลัยครูสวนสุนันทาค่าต่ำสุดคือ ๒.๕๓ เมื่อหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ได้เกณฑ์ที่จะนำไปประกอบการพิจารณาเป็น ๒.๖๕ คะแนนเฉลี่ยที่แบ่ง ๒๕ เปอร์เซ็นต์กลางของวิทยาลัยครูเชียงใหม่สูงกว่าที่อื่นคือ ๒.๑๘ ส่วนของวิทยาลัยครุนครปฐมและสวนสุนันทา ซึ่งเท่ากันนั้น มีค่าต่ำสุดคือ ๒.๐๕ เมื่อหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ปรากฏว่า ได้เกณฑ์ที่จะนำไปพิจารณาเป็น ๒.๑๑

๒. รวบรวมจำนวนนักศึกษาของวิทยาลัยครูแต่ละแห่งที่แบ่งเป็นกลุ่ม ๒๕ เปอร์เซ็นต์บนและล่าง แล้วพิจารณาเลือกสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างตามอัตราส่วน เพื่อให้ได้กลุ่มละ ๓๐๐ คน ตามที่โครงการ ตามรายละเอียดในตาราง ๒

ตาราง ๒ จำนวนนักศึกษาที่สุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่างจากวิทยาลัยครูต่าง ๆ ในภาคเหนือ

วิทยาลัยครู	จำนวนกลุ่มสูง	จำนวนกลุ่มต่ำ
อุตรดิตถ์	๖๔	๖๔
เชียงใหม่	๔๓	๔๓
นครสวรรค์	๔๓	๔๓
พิจิตรสงคราม	๕๔	๕๔
รวม	๓๐๒	๓๐๒

๓. ได้ส่งแบบสำรวจให้นักศึกษาในวิทยาลัยครูแต่ละแห่งกรอกคำตอบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างในตาราง ๒ โดยพิจารณาว่า กลุ่มสูงจะต้องเป็นผู้ที่โคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ตั้งแต่ ๒.๖๕ ขึ้นไป และกลุ่มต่ำจะต้องเป็นผู้ที่โคะแนนเฉลี่ย (G.P.A.) ตั้งแต่ ๒.๐๑ ลงมา. ปรากฏว่า ได้แบบสำรวจที่ใช้ได้กินมาถึง ๔๕.๒๖ เปอร์เซ็นต์ ยังมีรายละเอียดในตาราง ๓

ตาราง ๓ แบบสำรวจที่ใช้ใจจำแนกตามวิทยาลัยครูและเขตพื้นที่

วิทยาลัยครู	แบบสำรวจที่ใช้ใจ							
	กลุ่มสูง				กลุ่มต่ำ			
	ช	ญ	ร	%	ช	ญ	ร	%
อุตรดิตถ์	๓๓	๒๑	๕๔	๗๘.๘๑	๓๘	๑๕	๕๓	๗๗.๘๘
เชียงใหม่	๔๐	๔๑	๘๑	๘๗.๑๐	๕๐	๒๑	๗๑	๘๖.๓๔
นครสวรรค์	๔๐	๓๘	๗๘	๘๕.๑๘	๔๑	๒๑	๖๒	๗๔.๖๘
พิบูลสงคราม	๒๗	๓๐	๕๗	๘๘.๒๗	๓๒	๒๖	๕๘	๑๐๐.๐๐
รวม	๑๔๐	๑๓๑	๒๗๑	๘๘.๗๓	๑๖๑	๘๓	๒๔๔	๘๐.๗๘

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า แบบสำรวจที่ได้กินมาและใช้ใจทั้งหมด คือ กลุ่มต่ำของวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิบูลโลก และแห่งเดียวกันนี้ กลุ่มสูงก็ได้ถึง ๘๘.๒๗ เปอร์เซ็นต์ วิทยาลัยครูนครสวรรค์ ได้กลุ่มสูง กลุ่มต่ำ คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๑๘ และ ๗๔.๖๘ ตามลำดับ ส่วนวิทยาลัยครูเชียงใหม่ ได้กลุ่มสูงและต่ำ ร้อยละ ๘๗.๑๐ และ ๘๖.๓๔ ตามลำดับ วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ ก็ได้กลุ่มสูงและต่ำร้อยละ ๗๘.๘๑ และ ๗๗.๘๘ ตามลำดับ แบบสำรวจส่งไปทั้งหมด กลุ่มละ ๓๐๒ ชุด ปรากฏว่าได้กินมา ๔๑๕ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๒๖ แยกเป็นกลุ่มสูง ๒๗๑ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๗๓ และกลุ่มต่ำ ๒๔๔ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๗๘ ซึ่งนับว่าเป็นข้อมูลที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เชื่อถือได้

การจัดกระทำกับข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาทั้งหมด ไปพิจารณาวิเคราะห์และคำนวณค่าสถิติ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) ดังต่อไปนี้

๑. แจกแจงความถี่ตามตัวแปรอิสระ

๑.๑ กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๑.๒ เพศชายและหญิง

๑.๓ อายุ แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม คือ

๑.๓.๑ อายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า

๑.๓.๒ อายุ ๑๘ ปี

๑.๓.๓ อายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า

๑.๔ จำนวนพี่น้อง แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม คือ

๑.๔.๑ จำนวน ๑ - ๔ คน

๑.๔.๒ จำนวน ๕ - ๗ คน

๑.๔.๓ จำนวน ๘ คน และมากกว่า

๑.๕ รายได้ของบิดามารดา แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม คือ

๑.๕.๑ รายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท

๑.๕.๒ รายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท

๑.๕.๓ รายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท

๑.๕.๔ รายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า

ตาราง ๔ กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศและอายุ

อายุ	สูง		ต่ำ		รวม
	ช	ญ	ช	ญ	
๑๓	๒๒	๕๐	๒๔	๓๖	๑๒๖
๑๔	๖๔	๓๓	๖๐	๒๓	๒๓๓
๑๕	๕๕	๑๔	๓๓	๒๐	๑๕๖
รวม	๑๔๑	๑๓๑	๑๑๗	๗๙	๕๖๘
	๒๗๒		๒๔๖		

จากตารางนี้ จะเห็นว่า ส่วนใหญ่มีอายุ ๑๔ ปี คือ มี ๒๓๓ คน ส่วนพวกมีอายุ ๑๕ ปี มี ๑๕๖ คน และพวกที่มีจำนวนน้อยไคแก่ กลุ่มอายุ ๑๓ ปี คือมีเพียง ๑๒๖ คน จำนวนผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีมากกว่าผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ๒๓ คน แต่เพศชาย กลุ่มต่ำ มีจำนวนมากที่สุด คือ ๑๑๗ คน เพศหญิงกลุ่มต่ำมีน้อยที่สุด คือ ๗๙ คน กลุ่มผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีจำนวนเพศชายหญิงใกล้เคียงกัน คือ เพศชายมากกว่าเพศหญิงเพียง ๕ คน

ตาราง ๕ กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เเพศ และจำนวน
พี่น้องในครอบครัว

จำนวนพี่น้อง	สูง		ต่ำ		รวม
	ช	ญ	ช	ญ	
๑ - ๔	๕๑	๕๒	๕๐	๓๓	๑๘๖
๕ - ๗	๖๘	๖๑	๗๘	๕๘	๒๖๕
๘ ขึ้นไป	๒๑	๑๘	๓๒	๑๗	๘๘
รวม	๑๔๐	๑๓๑	๑๖๑	๘๓	๕๑๕
	๒๗๑		๒๔๔		

เมื่อพิจารณาจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว จะเห็นว่า ส่วน
ใหญ่จะมีพี่น้องระหว่าง ๕ - ๗ คน คือมีถึง ๒๓๗ คน จำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน มี
๑๘๖ คน แยกกลุ่มที่มีพี่น้อง ๘ คน และมากกว่านี้มีน้อยที่สุดคือมีเพียง ๘๘ คน

ตาราง ๒ กลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และรายได้
ของบิกามารดา

รายได้บิกามารดา	สูง		ต่ำ		รวม
	ช	ญ	ช	ญ	
๑	๓๓	๓๕	๕๘	๒๘	๒๐๐
๒	๕๖	๖๘	๘๒	๓๘	๒๓๕
๓	๑๓	๑๘	๑๖	๑๕	๖๒
๔	๕	๙	๕	๑	๑๘
รวม	๑๔๐	๑๓๑	๑๖๑	๘๓	๕๑๕
	๒๗๑		๒๔๔		

จากตารางนี้ จะเห็นว่า กลุ่มที่มีบิกามารดามีรายได้ระหว่าง ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีมากที่สุด คือ ๒๓๕ คน อันสืบรองลงไปได้แก่ กลุ่มที่มีรายได้ ๑ - ๑๐๐๐ บาท คือมีจำนวน ๒๐๐ คน กลุ่มที่มีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มี ๖๒ คน และกลุ่มที่น้อยที่สุด ได้แก่กลุ่มที่มีรายได้ตั้งแต่ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า คือมีจำนวนเพียง ๑๘ คน

๒. หากค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ตามตัวแปรอิสระ โดยใช้สูตร (Guilford, 1965 : 44)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทนคะแนนเฉลี่ย (Mean)

$\sum X$ แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนน

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๓. หากหาความแปรปรวน (Variance) โดยใช้สูตร (Guildford, 1965:

44)

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทนความแปรปรวนของคะแนน (Variance)

$\sum X$ แทนผลรวมของน้ำหนักคะแนน

$\sum X^2$ แทนผลรวมน้ำหนักของคะแนนยกกำลังสอง

N แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

๔. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร โดยใช้สูตร

(McNemar, 1955 : 109)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ N_1, N_2 แทนจำนวนคนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

t แทนความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร

\bar{X}_1, \bar{X}_2 แทนคะแนนเฉลี่ยกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

๕. หากหาสัมพันธภาพระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย โดยใช้สูตร (Garrett, 1967 : 143)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	n	แทนค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
$\Sigma X, \Sigma Y$		แทนผลบวกแต่ละตัวของคะแนน X และ Y ตามลำดับ
$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$		แทนผลรวมแต่ละตัวยกกำลังสองของคะแนน X และคะแนน Y ตามลำดับ
ΣXY		แทนผลรวมของคะแนน X คูณกับ Y
	N	แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ ๘

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้สะดวกในการที่จะรวบรวม วิเคราะห์ และแปลข้อมูล จึงได้กำหนดสัญลักษณ์ใช้แทนตัวแปรและกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนสถิติวิเคราะห์ ดังนี้

X	แทน	คะแนนดิบ
ΣX	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนน
ΣX^2	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) หรือ มัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean)
s^2	แทน	ค่าความแปรปรวน (Variance) ของคะแนน
t	แทน	ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
สูง	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
ต่ำ	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
ช	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย
ญ	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง
๑๓	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า
๑๔	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๔ ปี
๑๕	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า
๑-๔	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว ๑ - ๔ คน
๕-๗	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว ๕ - ๗ คน
๘	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว ๘ คน และมากกว่า

- ๑ แทน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษารายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท
- ๒ แทน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษารายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท
- ๓ แทน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษารายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท
- ๔ แทน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษารายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า
- n แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม
- $\Sigma X, \Sigma Y$ แทน ผลรวมของคะแนน X คะแนน Y ตามลำดับ
- $\Sigma X^2, \Sigma Y^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนน X และ Y ตามลำดับ
- ΣXY แทน ผลรวมของคะแนน X คูณกับคะแนน Y

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ได้พิจารณาถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องของเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์เปรียบเทียบของค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบของค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามเพศ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบของค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์เปรียบเทียบของค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบของค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว

และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามรายได้บิคารมารคา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๖ วิเคราะห์หาคาสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๗ วิเคราะห์หาคาสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๘ วิเคราะห์หาคาสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ต้องการที่จะเปรียบเทียบของคประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เพื่อให้ทราบว่ามีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้ดีหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด จึงได้พยายามเปรียบเทียบตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์เปรียบเทียบของคประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ปรากฏผลดังจะไคแสดงคาคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๓

ตาราง ๙ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	กลุ่มตัวอย่าง	
		สูง	ต่ำ
เศรษฐกิจ	N	๒๗๑	๒๔๔
	\bar{X}	๒.๔๒๙๓	๒.๕๗๔๙
	S^2	๐.๓๕๗๗	๐.๓๘๔๐
การปรับตัว	\bar{X}	๒.๑๙๕๒	๒.๒๖๑๓
	S^2	๐.๒๘๗๗	๐.๔๒๑๒
กิจกรรม	\bar{X}	๒.๕๘๘๐	๒.๗๙๔๔
	S^2	๐.๒๘๐๘	๐.๔๓๕๘
รวม	\bar{X}	๒.๔๐๗๒	๒.๕๔๗๙
	S^2	๑.๑๔๒๑	๑.๗๙๗๑

จากตาราง ๙ จะเห็นได้ว่า กลุ่มสูงนั้นค่าคะแนนเฉลี่ยทางกา กิจกรรมจะสูงสุด รองลงมาคือด้านเศรษฐกิจ และการปรับตัวตามลำดับ ถ้าพิจารณาเทียบกับกลุ่มต่ำแล้วนั้น ว่ากลุ่มสูงมีปัญหาดังสามด้านน้อยกว่ากลุ่มต่ำ ซึ่งกลุ่มต่ำนี้มีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมสูงที่สุด และรองลงมาคือ เศรษฐกิจ และการปรับตัว ตามลำดับ เช่นเดียวกับกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มสูงทุกด้าน แสดงว่ามีปัญหาดังสามด้านมากกว่ากลุ่มสูง เมื่อพิจารณาโดยทั่วไปแล้ว นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีปัญหาดังสามด้านแตกต่างกัน ส่วนจะมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่นั้น ได้นำมาเปรียบเทียบตามตาราง ๘

ตาราง ๘ ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			รวม
		เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	
สูง	๒๓๑	๒.๓๐๕๓**	๑.๒๕๒๖	๓.๘๘๓๖**	๓.๘๒๘๕**
ต่ำ	๒๔๘				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จะเห็นได้ถึงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและต่ำนั้น เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้งหมดทุกด้าน พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำ มีปัญหาทั้งสามด้านรวมกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ เมื่อพิจารณาองค์ ประกอบแต่ละด้านแล้วพบว่า องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ และกิจกรรมนั้นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนด้านการปรับตัวของนักศึกษานั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัย สำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามเพศ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง และต่ำ ปรากฏค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนแตกต่างกัน ดังตาราง ๙

ตาราง ๔ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนทางคานเสรีษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		N	ค่าสถิติ	เสรีษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	รวม
ชาย	สูง	๑๔๐	\bar{X} S^2	๒.๕๓๐๘ ๐.๓๕๙๓	๒.๒๖๐๐ ๐.๓๓๘๒	๒.๖๖๒๓ ๐.๒๘๓๒	๒.๕๖๖๐ ๑.๒๒๕๐
	ต่ำ	๑๖๑	\bar{X} S^2	๒.๓๑๕๕ ๐.๓๓๑๓	๒.๓๐๘๑ ๐.๕๒๘๕	๒.๘๓๓๓ ๐.๕๐๑๐	๓.๓๕๖๓ ๑.๓๓๓๓
รวม		๓๐๑	\bar{X} S^2	๒.๒๒๘๖ ๐.๓๖๘๐	๒.๒๕๘๔ ๐.๓๘๖๐	๒.๓๕๕๒ ๐.๓๖๖๐	๒.๕๕๘๓ ๑.๕๓๔๑
หญิง	สูง	๑๓๑	\bar{X} S^2	๒.๓๒๐๘ ๐.๓๘๕๓	๒.๓๒๐๘ ๐.๒๓๒๕	๒.๑๘๐๑ ๐.๒๕๐๘	๒.๓๔๔๔ ๐.๘๘๘๔
	ต่ำ	๘๑	\bar{X} S^2	๒.๓๐๒๑ ๐.๒๘๕๓	๒.๑๖๘๓ ๐.๓๘๓๘	๒.๓๑๘๕ ๐.๕๘๓๓	๒.๕๒๘๘ ๑.๕๔๑๒
รวม		๒๑๒	\bar{X} S^2	๒.๓๑๓๖ ๐.๓๒๖๒	๒.๑๘๑๘ ๐.๒๘๕๒	๒.๕๕๐๑ ๐.๓๕๖๐	๒.๓๖๘๒ ๑.๑๕๕๖

จากตาราง ๔ จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายกลุ่มสูง มีค่าคะแนนเฉลี่ยคานเสรีษฐกิจสูงสุด รองลงมาคือคานเสรีษฐกิจและการปรับตัว สำหรับชายกลุ่มต่ำก็เช่นเดียวกัน พิจารณาโดยสรวมแล้วชายกลุ่มต่ำมีปัญหานี้สามคานมากกว่าชายกลุ่มสูง

สำหรับหญิงกลุ่มสูงก็มีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมสูงสุด รองลงมาก็คือ เกรษธุรกิจ และการปรับตัว ตามลำดับ และหญิงกลุ่มต่ำก็เช่นเดียวกัน คือมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมสูงสุดและด้านเกรษธุรกิจกับการปรับตัว มีค่ารองลงไปตามลำดับ เมื่อพิจารณารวม ๆ แล้ว หญิงกลุ่มสูงและต่ำมีปัญหาทั้งสามด้านรวมกันใกล้เคียงกัน และเป็นที่น่าสังเกตว่า ชายกลุ่มต่ำมีปัญหาทางด้านกิจกรรม เกรษธุรกิจและการปรับตัว มากที่สุด

ถ้าพิจารณาตามเพศชายหญิง ปรากฏว่า ทั้งเพศชายและหญิง มีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมสูงสุด และรองลงมาก็คือ ด้านเกรษธุรกิจ และการปรับตัวเช่นเดียวกัน นับว่า ทั้งสองเพศมีปัญหาทั้งสามด้านอยู่ในระดับปานกลาง แต่เพศชายมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่าเพศหญิง ซึ่งจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ได้เปรียบเทียบไว้ในตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเกรษธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			รวม
		เกรษธุรกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	
ชาย	๓๐๑	๖.๐๒๔๔**	๓.๐๖๗๗**	๑.๘๘๐๗	๕.๓๘๘๖**
หญิง	๒๑๔				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เมื่อเปรียบเทียบค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้านเกรษธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของเพศชายและเพศหญิง ปรากฏตามตาราง ๑๐ ว่า ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้านเกรษธุรกิจและการปรับตัว มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนค่านิจกรรรมในวิทยาลัยนั้นไม่แตกต่างกันทางสถิติแต่อย่างใด เมื่อพิจารณาผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยทั้งสามค่านี้ของเพศชายและเพศหญิงก็พบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑ เช่นกัน แสดงให้เห็นว่า เพศ ชายและเพศหญิงมีปัญหาค่านีเศรฐกิจและการปรับตัวแตกต่างกันจริง ส่วนค่านิจกรรรม ในวิทยาลัยมีปัญหาไม่แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าทำนึ่งถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพศพร้อม ๆ กันแล้ว สภาพทางค่านีเศรฐกิจจะแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงนำไป เปรียบเทียบดังในตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านีเศรฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช.สูง	ช.ต่ำ	ญ.สูง	ญ.ต่ำ
ช.สูง	๑๕๐		๒.๖๖๘๓**	๒.๘๓๒๓**	๒.๘๔๑๖**
ช.ต่ำ	๑๖๑			๕.๖๐๘๗**	๕.๓๘๖๘**
ญ.สูง	๑๓๑				๑.๒๓๘๕
ญ.ต่ำ	๘๓				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๑ ปรากฏว่า เพศชายกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีค่าคะแนนเฉลี่ยค่านีเศรฐกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แต่เพศหญิงที่มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า

เพศหญิงนี้ คำนเศรษฐกิจไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศชายและหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ปรากฏว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยค่านเศรษฐกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าค่าหนึ่งถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเพศพร้อม ๆ กันแล้ว ผลความแตกต่างนั้นจะมีสภาพการปรับตัวแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบค่านัยสำคัญดังในตาราง ๑๒

ตาราง ๑๒ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช.สูง	ช.ต่ำ	ญ.สูง	ญ.ต่ำ
ช.สูง	๑๕๐		๑.๕๓๐๒	๐.๑๕๓๑	๐.๓๖๘๘
ช.ต่ำ	๑๖๑			๑.๓๔๗๐	๑.๖๓๑๔
ญ.สูง	๑๓๑				๐.๒๖๕๐
ญ.ต่ำ	๔๓				

จากตาราง ๑๒ จะเห็นว่า ค่าความแตกต่างด้านการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อเปรียบเทียบตามเพศพร้อม ๆ กับระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุก ๆ กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่าในกลุ่มตัวอย่างนี้ ตัวแปรเรื่องเพศเมื่อพิจารณาพร้อม ๆ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว จะไม่มีความสัมพันธ์กับสภาพการปรับตัวแต่อย่างใด

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพศพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างนั้นจะมีสภาพการ เขารวมกิจกรรมใน วิทยาลัยแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้เปรียบเทียบค่านัยสำคัญดังตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางกานกิจกรรม ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช.สูง	ช.ต่ำ	ญ.สูง	ญ.ต่ำ
ช.สูง	๑๘๐		๒.๕๑๖๗*	๒.๔๓๓๒*	๐.๖๓๑๖
ช.ต่ำ	๑๖๑			๔.๘๐๘๗**	๑.๒๔๑๗
ญ.สูง	๑๓๑				๒.๓๘๒๑*
ญ.ต่ำ	๘๓				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยคานกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างเพศเดียวกัน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่า เพศชายและเพศหญิงกลุ่มสูง เขารวมกิจกรรมน้อยกว่าเพศชายและเพศหญิงกลุ่มต่ำ ตามลำดับ สำหรับความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยคานกิจกรรมที่ต่างเพศกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างระดับกัน ปรากฏว่า ชายกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และหญิงกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนชายกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กับหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า ชายกลุ่มสูงและหญิงกลุ่มต่ำ เขารวมกิจกรรม

พอ ๆ กัน ส่วนชายกลุ่มต่ำ เขารวมกิจกรรมมากกว่าหญิงกลุ่มสูง แต่พอ ๆ กับหญิงกลุ่มต่ำ

เพื่อให้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเพศพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างนั้นจะมีสภาพขององค์ประกอบทั้งสามด้านนี้แตกต่างกันควยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบกันที่สำคัญ ดังตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ ความแตกต่างระหว่างผลรวมคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช.สูง	ช.ต่ำ	ญ.สูง	ญ.ต่ำ
ช.สูง	๑๘๐		๓.๓๐๓๘**	๒.๘๘๖๘**	๑.๒๓๘๒
ช.ต่ำ	๑๖๑			๖.๒๗๒๗**	๓.๘๘๑๘**
ญ.สูง	๑๓๑				๑.๐๗๓๗
ญ.ต่ำ	๘๓				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เมื่อรวมปัญหาทั้งสามด้านเข้าด้วยกัน ปรากฏว่า เพศเดียวกันที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันนั้น เพศชายกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนเพศหญิงกลุ่มสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่า ชายกลุ่มสูงมีปัญหาทั้งสามด้านน้อยกว่าชายกลุ่มต่ำ และหญิงกลุ่มสูงกับหญิงกลุ่มต่ำ มีปัญหาทั้งสามด้านพอ ๆ กัน พิจารณาคำถามต่างเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างระดับกัน จะเห็นว่า ชายกลุ่มสูงกับหญิงกลุ่มต่ำ มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนชายกลุ่มต่ำกับหญิงกลุ่มสูง มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เมื่อพิจารณาดังต่างเพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน พบว่า ชายกลุ่มสูงและต่ำ กับหญิงกลุ่มสูงและต่ำ มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า ชายกลุ่มสูงมีปัญหาทั้งสามด้านพอ ๆ กับหญิงกลุ่มต่ำและมากกว่าหญิงกลุ่มสูง ส่วนชายกลุ่มต่ำมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่าหญิงกลุ่มสูงและมากกว่าหญิงกลุ่มต่ำ

โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว นักเรียนแต่ละระดับจะเรียนได้ผลดีตามเกณฑ์อายุเฉลี่ยของแต่ละชั้น นักเรียนที่มีอายุต่ำกว่ารายเฉลี่ยของชั้น อาจเป็นเพราะมีโอกาสได้เข้าเรียนตั้งแต่อายุยังน้อย และสามารถเรียนได้ดีเท่านักเรียนที่อายุสูงกว่า ส่วนนักเรียนที่อายุสูงกว่ารายเฉลี่ยของนักเรียนในชั้น อาจจะเป็นเพราะเข้าเรียนช้าหรือตกชั้น หรือจำเป็นต้องหยุดพักการเรียนตอนใดตอนหนึ่ง ฉะนั้นความแตกต่างของอายุน่าจะมีผลต่อการเรียนด้วย จึงนำปัญหาทั้งสามด้านมาเปรียบเทียบตามระดับอายุในระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านอายุของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

สำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบในตอนที่ ๓ นี้ จะแยกวิเคราะห์ทีละองค์ประกอบแล้วสรุปรวมทั้งสามองค์ประกอบในตอนท้าย

เมื่อพิจารณาคูสมภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ที่ว่อกุ่ทงกัน ปรกฏว่ ่มีควมแตกทงกันต้งค้แสดงค้กะแนเฉล้ยแลควมแปรปรวน
ไว้ในทรนง ๑๕

ทรนง ๑๕ ค้กะแนเฉล้ยแลควมแปรปรวนขององค้ปรกอบทงค้ัน เศรษฐกิจ
ของก้ลุมค้่วยงที่จ้แนกทงมอญ และระค้บผลส้มฤท้ท้ทงการเร้ยน

ก้ลุมค้่วยง	ค้าลค้ิต	อญ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๖๒	๑๕๖	๖๓
	\bar{X}	๒.๓๓๓๑	๒.๕๗๒๖	๒.๕๖๓๗
	S^2	๐.๓๖๓๙	๐.๓๕๕๖	๐.๓๖๖๒
ต่ำ	N	๖๕	๘๗	๙๓
	\bar{X}	๒.๒๖๕๐	๒.๕๗๙๑	๒.๗๘๕๑
	S^2	๐.๓๗๗๓	๐.๒๕๓๒	๐.๕๐๕๑
รวม	N	๑๒๖	๒๓๓	๑๕๖
	\bar{X}	๒.๒๙๘๕	๒.๕๑๖๕	๒.๖๓๘๖
	S^2	๐.๓๖๙๗	๐.๓๑๓๘	๐.๕๒๐๑

จกทรนง ๑๕ แสดงให้เห็นว่ น้กศีกษนาก้ลุมสูงที่มีอญ ๑๘ ปี มีค้กะแนเฉล้ย
ค้ันเศรษฐกิจมกท้สุด รงลงมค้ือทงที่มีอญ ๑๙ ปี แลสูงกว่ ก้บอญ ๑๗ ปี แล
ต่ำกว่ ทงมค้ดับ ส่วนก้ลุมต่ำนั้น น้กศีกษนในก้ลุมต่ำที่มีอญ ๑๙ ปี แลสูงกว่ มีค้
กะแนเฉล้ยค้ันเศรษฐกิจมกท้สุด รงลงมก้ก้ือ ก้ลุมที่มีอญ ๑๘ ปี, อญ ๑๗ ปี แล
ต่ำกว่ ทงมค้ดับ โดยเฉล้ยแลวก้ลุมสูงแลก้ลุมต่ำมีปัญหาค้ันเศรษฐกิจในระค้บปานก้ลาง

กลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปี และ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มสูงที่มีอายุเท่ากัน ส่วนกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่านั้น มีปัญหามากกว่ากลุ่มที่มีอายุเท่ากัน ถ้าพิจารณาเฉพาะอายุโดยไม่คำนึงถึงกลุ่มสูงและต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด

เพื่อจะให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันนั้นจะมีสภาพของเศรษฐกิจแตกต่างกันด้วยหรือไม่ ได้นำมาเปรียบเทียบหาค่าันัยสำคัญถึงตาราง ๑๖

ตาราง ๑๖ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๒๒	๑๓		๑.๕๓๖๘	๐.๘๓๓๘	๐.๖๒๘๕	๒.๖๒๕๖**	๔.๘๖๒๕**
	๑๕๖	๑๔			๐.๕๕๐๘	๒.๒๘๒๕*	๑.๘๖๖๔	๓.๘๒๒๖**
	๒๓	๑๕				๑.๘๓๐๔	๑.๖๖๔๔	๓.๕๓๒๒*
ต่ำ	๒๔	๑๓					๓.๓๕๘๓**	๕.๑๕๕๘**
	๘๓	๑๔						๒.๘๐๖๖*
	๘๓	๑๕						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๑๖ ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่ต่างอายุกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน ปรากฏว่า กลุ่มสูงแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่า กลุ่มสูงที่มีอายุแตกต่างกันนั้นมีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจไม่แตกต่างกัน ส่วนกลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า กับอายุ ๑๘ ปี และอายุ ๑๙ ปี และต่ำกว่า กับอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ สำหรับอายุ ๑๘ ปี กับ อายุ ๑๘ ปี และสูงกว่านั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่อายุต่างกัน จะมีปัญหาเศรษฐกิจต่างกันด้วย

ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างตามอายุ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางระดับกัน ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างจากกลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๘ ปี กับ ๑๘ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๘ ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างจากกลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า กับอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ กลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างจากกลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกจากนี้ก็แตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญ แสดงว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลุ่มอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจพอ ๆ กับกลุ่มต่ำที่มีอายุเท่ากัน แต่ต่ำกว่ากลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๘ ปี และ ๑๘ ปี และสูงกว่า ส่วนกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๘ ปี มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า กับมีปัญหาด้านนี้พอ ๆ กับกลุ่มต่ำอายุเท่ากัน แต่มีปัญหาน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า สำหรับกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า มีปัญหาพอ ๆ กับกลุ่มต่ำอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า กับอายุ ๑๘ ปี แต่มีปัญหาน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีอายุเท่ากัน

นอกจากสภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่แยกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนใหญ่จะแตกต่างกันแล้ว ควรจะดูถึงสภาพการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างนี้ ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๑๗

ตาราง ๑๗ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัว
ของกุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

กลุ่มตัวอย่าง	กาลสถิติ	อายุ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๖๒	๑๕๖	๖๓
	\bar{X}	๒.๒๓๑๗	๒.๑๘๗๐	๒.๑๗๘๓
	S^2	๐.๒๙๖๑	๐.๒๙๗๖	๐.๓๓๐๕
ต่ำ	N	๖๘	๘๗	๕๓
	\bar{X}	๒.๑๘๐๖	๒.๓๒๕๕	๒.๒๕๗๗
	S^2	๐.๕๕๗๓	๐.๕๓๖๓	๐.๓๘๐๗
รวม	N	๑๒๖	๒๓๓	๑๕๖
	\bar{X}	๒.๒๐๕๖	๒.๒๓๘๕	๒.๒๒๕๖
	S^2	๐.๓๗๓๖	๐.๓๒๒๕	๐.๓๗๘๑

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาในกลุ่มสูง อายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวมากที่สุด รองลงมาคือ อายุ ๑๘ ปี และ ๑๙ ปี และสูงกว่าตามลำดับ ส่วนกลุ่มต่ำนั้น ปรากฏว่า พวกที่มีอายุ ๑๘ ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า กับ ๑๗ ปี และต่ำกว่า ตามลำดับโดยเฉลี่ยแล้ว ทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีปัญหาด้านการปรับตัวอยู่ในระดับน้อย ถ้าพิจารณาเฉพาะอายุโดยไม่คำนึงถึงกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี มีปัญหาทางด้านการปรับตัวมากที่สุด แต่อยู่ในระดับน้อยมาก และใกล้เคียงกันทั้งสามกลุ่ม

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอายุของกลุ่มตัวอย่างพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างนั้นจะมีสภาพการปรับตัว แตกต่างกันควยหรือไม่ จึงนำมาเปรียบเทียบหาค่านี้สำคัญ ดังตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านกรปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๒๒	๑๓		๐.๕๕๕๕	๐.๕๑๓๔	๐.๔๓๔๔	๐.๕๔๑๔	๐.๒๓๕๕
	๑๔๖	๑๔			๐.๐๕๕๔	๐.๐๓๒๔	๑.๖๔๓๖	๐.๕๒๕๔
	๒๓	๑๕				๐.๖๑๖๓	๑.๔๖๔๖	๐.๓๕๕๑
ต่ำ	๒๔	๑๓					๑.๓๒๔๓	๐.๓๓๒๒
	๔๓	๑๔						๐.๓๖๔๑
	๕๓	๑๕						

จากตาราง ๑๘ ปรากฏว่า ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ทั้งที่มีอายุเท่ากันและต่างกันทุกกลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงอาจกล่าวได้ว่า เมื่อพิจารณาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพร้อมกับอายุ นักศึกษามีสภาพการปรับตัวที่ไม่แตกต่างกัน นั่นคือปัญหาการปรับตัวพอ ๆ กัน

เมื่อพิจารณาคำนการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างนี้ ปรากฏว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวน ดังในตาราง ๑๘

ตาราง ๑๘ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	กาลสถิติ	อายุ		
		๑๗	๑๘	๑๙
สูง	N	๖๒	๑๘๖	๖๓
	\bar{X}	๒.๕๔๒๘	๒.๖๐๖๖	๒.๕๘๘๓
	S^2	๐.๓๐๐๗	๐.๒๙๗๙	๐.๒๑๘๖
ต่ำ	N	๖๔	๘๗	๙๓
	\bar{X}	๒.๖๙๐๐	๒.๗๐๕๘	๒.๘๕๐๓
	S^2	๐.๔๔๘๐	๐.๔๔๖๐	๐.๓๗๘๗
รวม	N	๑๒๖	๒๗๓	๑๕๖
	\bar{X}	๒.๖๑๗๖	๒.๖๔๓๗	๒.๘๐๔๕
	S^2	๐.๓๘๐๘	๐.๓๕๕๕	๐.๓๔๕๔

จากตาราง ๑๘ จะเห็นได้ว่า นักศึกษาในกลุ่มสูง อายุ ๑๘ ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า กับกลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า ตามลำดับ สำหรับกลุ่มต่ำ นักศึกษาที่มีอายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมสูงที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี กับ ๑๗ ปี และต่ำกว่า ตามลำดับ โดยเฉลี่ยแล้ว กลุ่มต่ำเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม ถ้าพิจารณาเฉพาะอายุโดย

ไม่คำนึงถึงกลุ่มสูงและต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ส่วนกลุ่มอายุ ๑๔ ปี กับกลุ่มอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า มีการเข้าร่วมกิจกรรมใกล้เคียงกันมาก

เพื่อจะให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอายุของกลุ่มตัวอย่างพร้อม ๆ กันไปแล้ว ผลความแตกต่างนั้นจะมีสภาพการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงเปรียบเทียบกันสำคัญ ดังตาราง ๒๐

ตาราง ๒๐ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๒๒	๑๓		๐.๓๖๘๘	๐.๕๐๘๑	๑.๓๕๑๓	๑.๖๓๑๓	๔.๓๑๓๒**
	๑๘๖	๑๔			๐.๒๓๓๑	๐.๘๓๖๖	๑.๑๓๒๑	๔.๓๘๕๘**
	๒๓	๑๕				๐.๘๘๓๓	๑.๒๕๖๘	๔.๑๕๖๖**
ต่ำ	๒๕	๑๓					๑.๑๔๔๑	๒.๕๓๔๐*
	๘๓	๑๔						๒.๕๘๘๓*
	๘๓	๑๕						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง L. ปรากฏว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกัน แต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกัน กลุ่มสูงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มต่ำนั้น กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีความแตกต่างกับกลุ่มอายุ ๑๔ ปี กับ ๑๓ ปี และต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สำหรับอายุ ๑๔ ปี กับอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่านั้น แยกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาจากกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีความแตกต่างจากทุกกลุ่มอายุในกลุ่มสูงทุกกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นแยกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาตามสภาพการเปรียบเทียบขององค์ประกอบแต่ละด้านจำแนกตามอายุ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ควรจะทราบสภาพการเปรียบเทียบขององค์ประกอบทั้งสามด้านรวมกันอีกครั้งหนึ่ง ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง L๑

ตาราง ๒๑ ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	กาสถิติ	อายุ		
		๑๓	๑๔	๑๕
สูง	N	๖๒	๑๕๖	๖๓
	\bar{X}	๒.๓๓๔๘	๒.๕๒๓๙	๒.๕๐๐๓
	S^2	๐.๘๙๖๓	๑.๑๒๑๓	๑.๒๔๑๓
ต่ำ	N	๖๕	๘๓	๙๓
	\bar{X}	๒.๓๙๒๖	๒.๕๓๘๕	๒.๖๖๕๑
	S^2	๑.๘๐๕๑	๑.๕๑๔๕	๑.๓๕๕๙
รวม	N	๑๒๖	๒๓๙	๑๕๖
	\bar{X}	๒.๓๘๒๘	๒.๕๖๖๓	๒.๕๕๘๑
	S^2	๑.๓๕๘๓	๑.๒๙๕๘	๑.๓๐๒๓

จากตาราง ๒๑ แสดงให้เห็นได้ว่า ในกลุ่มสูงนั้นมีคะแนนเฉลี่ยสามด้านพอ ๆ กัน ทั้งสามพวก แต่กลุ่มอายุ ๑๔ ปี มีปัญหามากกว่ากลุ่มอื่น ๆ เพียงเล็กน้อย รองลงมาคือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า กับ กลุ่มอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า ตามลำดับ ในกลุ่มต่ำ พวกที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มอายุ ๑๔ ปี กับ อายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า ตามลำดับ โดยเฉลี่ยจะเห็นว่า กลุ่มต่ำมีปัญหาด้านสามด้านมากกว่า กลุ่มสูงทุก ๆ ระดับอายุ และกลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีปัญหาด้านสามด้านมากกว่า

กลุ่มอื่น ๆ เมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มอายุ โดยรวมกลุ่มสูงกับค่าเข้าด้วยกัน พบว่า นักกีฬามาที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มอายุอื่น ๆ

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอายุของกลุ่มตัวอย่างพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างนั้น จะมีสภาพขององค์ประกอบทั้งสามด้านนี้ แตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำมาเปรียบเทียบค่านัยสำคัญ ดังในตาราง

๒๒

ตาราง ๒๒ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน เกรดวิชา การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๒๒	๑๓		๑.๐๖๕๑	๐.๔๕๒๑	๐.๑๓๓๐	๒.๘๑๒๘*	๔.๘๔๓๔**
	๑๔๖	๑๔			๐.๔๕๒๒	๐.๖๘๑๕	๒.๑๖๘๓*	๔.๕๕๔๑**
	๒๓	๑๕				๐.๒๕๖๒	๒.๑๓๒๓*	๔.๐๓๖๖**
ต่ำ	๒๔	๑๓					๒.๒๒๒๖*	๓.๘๘๘๑**
	๘๓	๑๔						๒.๑๐๖๕*
	๘๓	๑๕						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๒ ปรากฏว่า เมื่อรวมปัญหาทั้งสามด้านเข้าด้วยกัน ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่อายุต่างกันแต่ผลสัมฤทธิ์ระดับเดียวกัน จะเห็นได้ว่า ในกลุ่มสูงมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในกลุ่มต่ำนั้น ระหว่างอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า กับอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ เมื่อพิจารณาในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามระดับอายุ กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า มีความแตกต่างจากกลุ่มสูงทุกระดับอายุ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๘ ปี กับกลุ่มสูงอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และกลุ่มต่ำ อายุ ๑๘ ปีนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มสูงอายุ ๑๘ ปี กับ ๑๙ ปี และสูงกว่า ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สำหรับกลุ่มต่ำ อายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า แตกต่างกับกลุ่มสูงทุกระดับอายุอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จำนวนพี่น้องในครอบครัวของนักศึกษาที่มีหลาย ๆ คน น่าจะมีผลโดยตรงต่อปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมของนักศึกษาค่าย เพราะจำนวนเงินที่ต้องใช้จะมีมากขึ้นตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวของนักศึกษา ซึ่งกระทบกระเทือนต่อการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาค่าย โดยเฉพาะกิจกรรมที่ต้องใช้เงินก็จะมองเห็นได้ชัด และเมื่อไม่สามารถจะเข้าร่วมกิจกรรมได้มากหรือไม่สะดวกนักเช่นนี้ ก็จะก่อให้เกิดปัญหาทางด้านปรับตัวขึ้นมากด้วย ดังนั้นนักศึกษาที่มีจำนวนพี่น้องมาก จึงน่าจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงได้นำเอาเรื่องความแตกต่างของจำนวนพี่น้องมาเปรียบเทียบกับองค์ประกอบดังกล่าวโดยละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบของกลุ่มประกอบต่าง ๆ ในตอนนี้ จะดำเนินการวิเคราะห์เช่นเดียวกับตอนที่ ๓ คือ แยกวิเคราะห์ทีละองค์ประกอบ แล้วสรุปรวมทั้งสามองค์ประกอบในตอนท้ายของตอนที่ ๔

เมื่อพิจารณาลักษณะเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงค่า และจำนวนพี่น้องต่างกัน ปรากฏมีค่าแตกต่างกันทั้งด้านค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวน ดังในตาราง ๒๓

ตาราง ๒๓ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๑๐๓	๑๒๙	๓๙
	\bar{X}	๒.๒๙๖๖	๒.๕๓๖๑	๒.๔๓๒๐
	S^2	๐.๓๓๔๓	๐.๓๖๕๘	๐.๓๐๗๓
ต่ำ	N	๘๗	๑๐๘	๕๘
	\bar{X}	๒.๖๖๒๐	๒.๖๒๕๔	๒.๖๖๕๐
	S^2	๐.๓๑๕๓	๐.๖๖๓๘	๐.๒๙๕๐
รวม	N	๑๙๐	๒๓๗	๘๘
	\bar{X}	๒.๓๓๑๓	๒.๕๗๖๘	๒.๕๖๑๒
	S^2	๐.๓๓๒๕	๐.๔๑๒๘	๐.๓๑๓๒

จากตาราง ๒๓ นี้ ในกลุ่มสูง นักศึกษาที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีค่าคะแนนเฉลี่ยตามไศริยกิจสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า และ ๑-๔ คน ตามลำดับ ส่วนกลุ่มต่ำ นักศึกษาที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๑ - ๔ คน ตามลำดับ โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มต่ำทุกกลุ่มมีปัญหาทางไศริยกิจมากกว่ากลุ่มสูง ถ้ารวมกลุ่มสูงกลุ่มต่ำเข้าด้วยกันปรากฏว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหามากที่สุด แต่มากกว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อม ๆ กันแล้ว ผลความแตกต่างกันนั้น จะมีสภาพไศริยกิจแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงนำมาเปรียบเทียบหาค่านัยสำคัญ ดังตาราง ๒๔

ตาราง ๒๔ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านไศริยกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	จำนวนพี่น้อง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	๑๐๓	๑ - ๔		๓.๐๘๖๓**	๑.๓๐๒๐	๐.๒๑๘๒	๓.๘๐๘๘**	๓.๘๔๑๘**
	๑๒๘	๕ - ๗			๑.๐๐๕๔	๐.๘๒๑๘	๑.๐๕๗๓*	๑.๓๖๑๓*
	๓๘	๘				๐.๒๗๘๘	๑.๗๕๒๘	๑.๘๗๐๐
ต่ำ	๘๗	๑ - ๔					๑.๘๓๕๘*	๒.๐๕๕๖*
	๑๐๘	๕ - ๗						๐.๓๘๑๒
	๔๕	๘						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๔ ปรากฏว่า ค่าความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่พี่น้องต่างกัน ในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน กับกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนค่า ความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่พี่น้องต่างกันในกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน มีค่าแตกต่างจากกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๘ คนและมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เมื่อพิจารณากลุ่มสูง เปรียบเทียบกับกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีค่าแตกต่างกับกลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๘ คน และมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๔ คน และ มากกว่า มีค่าแตกต่างกับกลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๘ คนและมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อพิจารณาสภาพทางค่านเสรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างนี้แล้ว จึงไปพิจารณาเรื่อง การปรับตัวต่อไป ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความแปรปรวน ในตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว
ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๑๐๓	๑๒๙	๓๙
	\bar{X}	๒.๑๘๒๒	๒.๑๖๘๒	๒.๒๙๒๓
	S^2	๐.๒๐๗๖	๐.๒๘๗๗	๐.๔๘๗๓
ต่ำ	N	๘๓	๑๐๘	๔๔
	\bar{X}	๒.๒๖๕๑	๒.๒๖๑๔	๒.๒๕๔๔
	S^2	๐.๔๘๗๓	๐.๔๓๒๑	๐.๒๖๑๖
รวม	N	๑๘๖	๒๓๗	๘๓
	\bar{X}	๒.๒๒๕๖	๒.๒๑๐๗	๒.๒๗๑๖
	S^2	๐.๓๔๑๖	๐.๓๕๕๗	๐.๓๖๒๐

ในตาราง ๒๕ จะเห็นว่า นักศึกษากลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า มีค่า
คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน และ ๕ - ๗ คน ตามลำดับ
สำหรับกลุ่มต่ำ ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีค่ามากที่สุด แต่พอ ๆ กับ
กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน ส่วนกลุ่มที่มีพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า มีค่าน้อยกว่าเพียงเล็กน้อย
โดยเฉลี่ยแล้วทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า มีค่า
คะแนนเฉลี่ยสูงสุด แต่เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยแล้วทุกกลุ่มจะมีปัญหาด้านการปรับตัว

พอ ๆ กัน เมื่อไม่คำนึงถึงกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า มีปัญหาด้านการปรับตัวมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนกลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน และ ๕ - ๗ คน มีปัญหาด้านนี้พอ ๆ กัน

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อม ๆ กัน ผลของความแตกต่างนั้น จะมีสภาพการปรับตัวต่างกันด้วยจริงหรือไม่ จึงได้นำมาเปรียบเทียบหาค่านี้สำคัญ ในตาราง ๒๖

ตาราง ๒๖ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
N	จำนวนพี่น้อง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	
สูง	๑๐๓	๑ - ๔		๐.๓๙๘๖	๐.๘๓๐๓	๐.๘๒๘๘	๐.๘๙๑๙	๐.๗๒๕๑
	๑๒๙	๕ - ๗			๑.๐๒๒๖	๑.๐๘๓๑	๑.๑๘๐๓	๐.๙๙๐๙
	๓๙	๘				๐.๒๐๑๓	๐.๒๕๐๔	๐.๐๘๓๕
ต่ำ	๘๓	๑ - ๔				๐.๐๓๓๖	๐.๑๐๑๓	
	๑๐๘	๕ - ๗						๐.๐๓๒๓
	๕๙	๘						

จากตาราง ๒๖ จะเห็นได้ว่า ค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยค่าการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มสูง - กลุ่มต่ำ และจำนวนพี่น้องในครอบครัวที่แตกต่างกันนั้น เมื่อเปรียบเทียบกันทั้งภายในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับเดียวกันและต่างระดับกัน ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าจำนวนพี่น้องไม่มีส่วนทำให้กลุ่มตัวอย่างนี้มีการปรับตัวที่แตกต่างกันแต่อย่างใดเลย

ต่อไปเมื่อพิจารณาสภาพการรวมกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างนี้บาง ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนไว้ในตาราง ๒๗

ตาราง ๒๗ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านิจกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๑๐๓	๑๒๘	๓๘
	\bar{X}	๒.๕๓๘๘	๒.๕๘๕๓	๒.๖๑๘๖
	S^2	๐.๒๖๕๘	๐.๒๔๓๓	๐.๒๒๘๘
ต่ำ	N	๘๓	๑๐๘	๕๘
	\bar{X}	๒.๘๐๘๓	๒.๗๔๕๒	๒.๘๘๐๑
	S^2	๐.๕๕๓๖	๐.๓๘๐๖	๐.๓๐๕๘
รวม	N	๑๘๖	๒๓๖	๙๖
	\bar{X}	๒.๖๘๕๑	๒.๖๕๓๓	๒.๗๖๕๒
	S^2	๐.๔๑๒๕	๐.๓๑๘๘	๐.๓๓๓๓

จากตาราง ๒๗ จะเห็นว่า เมื่อพิจารณาการร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยของ นักศึกษาแล้ว นักศึกษากลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า เขาร่วมกิจกรรมมากที่สุด และรองลงมาคือ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๑ - ๔ คน ตามลำดับ สำหรับกลุ่ม ค่า ปกติกว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า เขาร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมา เป็นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน และ ๕ - ๗ คน ตามลำดับ กลุ่มค่าทั้งหมดจะมีค่า คะแนนเฉลี่ยการเขาร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม เมื่อพิจารณาจำนวนพี่น้อง โดยไม่คำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า มีการ เขาร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน และ ๕ - ๗ คน ตามลำดับ

เพื่อให้แน่นอนว่า ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ จำนวนพี่น้องในครอบครัว จะมีสภาพการเขาร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยแตกต่างกันจริง หรือไม่ จึงได้นำมาเปรียบเทียบหาค่าสำคัญ ดังตาราง ๒๘

ตาราง ๒๕ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรม
ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว
และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
N	จำนวนพี่น้อง		๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
			สูง	๑๐๓	๑ - ๔		๐.๐๘๑๓	๐.๓๓๒๓
	๑๒๙	๕ - ๗			๐.๒๙๒๙	๒.๕๕๘๓*	๒.๑๓๒๓*	๓.๒๖๔๐**
	๓๙	๘				๑.๕๖๕๙	๑.๐๓๘๒	๑.๙๙๐๒*
ต่ำ	๘๓	๑ - ๔					๐.๖๕๓๓	๐.๖๒๖๕
	๑๐๘	๕ - ๗						๑.๓๖๘๖
	๕๙	๘						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๒๕ จะเห็นได้ว่า ถ้าพิจารณาเฉพาะกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำเพียงกลุ่มเดียว
ที่มีพี่น้องจำนวนต่างกัน ปรากฏว่า มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทั้งสองกลุ่ม สำหรับ
การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน
กับกลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน และ ๕ - ๗ คน มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่มีค่าแตกต่างจากกลุ่มต่ำ ที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า

อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ - ๗ คน เปรียบเทียบกับกลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน และ ๕ - ๗ คน มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แต่มีค่าแตกต่างจากกลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คน และมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คน และมากกว่ามีค่าแตกต่างจากกลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อทราบสภาพเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเปรียบเทียบคุณภาพขององค์ประกอบแต่ละด้านแล้ว ควรจะพิจารณารวม ๆ กันทั้งหมดทุกด้านอีกครั้ง ดังแสดงคาคะแนเฉลี่ยและค่าความแปรปรวนไว้ในตาราง ๒๕

ตาราง ๒๕ ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน
เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่
จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๑๐๓	๑๒๙	๓๙
	\bar{X}	๒.๓๖๓๔	๒.๕๒๘๕	๒.๕๕๒๒
	S^2	๐.๘๘๓๒	๑.๐๖๕๕	๑.๗๐๘๔
ต่ำ	N	๘๗	๑๐๘	๕๙
	\bar{X}	๒.๕๒๑๓	๒.๕๔๕๕	๒.๖๐๒๙
	S^2	๒.๑๔๑๙	๑.๘๖๗๙	๐.๙๘๕๐
รวม	N	๑๙๐	๒๓๗	๘๘
	\bar{X}	๒.๔๓๕๗	๒.๕๔๑๔	๒.๕๓๒๒
	S^2	๑.๕๑๔๔	๑.๖๖๐๑	๑.๓๕๖๘

จากตาราง ๒๕ จะเห็นได้ว่า เมื่อรวมปัญหาทั้งสามด้านเข้าด้วยกัน ก็ปรากฏว่า
นักศึกษาในกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า มีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ เป็น
กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๑ - ๔ คน ตามลำดับ นักศึกษาในกลุ่มต่ำก็เช่นเดียวกัน คือ
กลุ่มที่มีพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า มีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง
๕ - ๗ คน และ ๑ - ๔ คน ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่เห็นได้ว่า กลุ่มต่ำทุกกลุ่มมีปัญห

มากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม เมื่อรวมกลุ่มสูงและต่ำเข้าด้วยกัน ปรากฏว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า มีปัญหามากที่สุด รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๑ - ๔ คน ตามลำดับ

เพื่อจะให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างนั้น จะมีสภาพขององค์ประกอบทั้งสามค่านี้นี้แตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงนำมาเปรียบเทียบหาความสำคัญดังที่แสดงไว้ในตาราง ๓๐

ตาราง ๓๐ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	จำนวนพี่น้อง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	๑๐๓	๑ - ๔		๑.๗๑๘๐*	๑.๒๐๖๘	๒.๕๕๐๖*	๓.๕๐๘๖**	๔.๓๒๒๖**
	๑๒๔	๕ - ๗			๐.๒๓๓๕	๑.๓๖๓๒	๒.๑๓๕๕*	๓.๐๒๒๕**
	๓๔	๘				๐.๗๔๑๒	๑.๑๖๕๗	๑.๘๐๒๗*
ต่ำ	๘๗	๑ - ๔					๐.๕๖๐๓	๑.๒๓๘๑
	๑๐๘	๕ - ๗						๐.๘๖๖๖
	๔๔	๘						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๓๐ จะเห็นว่าเมื่อพิจารณาองค์ประกอบทั้งสามด้านรวม ๆ กันแล้ว ภายในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน กับ ๕ - ๗ คน มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกจากนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และภายในกลุ่มต่ำ จำนวนพี่น้องแต่ละกลุ่มมีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่มีจำนวนพี่น้องเหมือนกัน มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน กับกลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๘ คน และมากกว่า มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน กับกลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สภาพของครอบครัวที่มีบิดามารดามีรายได้แตกต่างกัน น่าจะมีผลโดยตรงต่อ ความเจริญธุรกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมของนักศึกษา เพราะเมื่อบิดามารดามีรายได้สูง นักศึกษาในอนาคตจะมีปัญหาในการเงิน และเมื่อมีเงินใช้จ่ายสะดวกสบายเหมือนเพื่อน ๆ คนอื่น ๆ ก็น่าจะช่วยให้ นักศึกษามีการปรับตัวที่ดีในสังคมด้วย และเมื่อมีฐานะทางการเงินดี นักศึกษานั้นก็จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้มาก แม้กิจกรรมนั้น ๆ จะต้องใช้เงินด้วยก็ตาม ดังนั้นสภาพทางการเงินของบิดามารดามีรายได้ต่าง ๆ กัน น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทั้งสามด้านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงได้นำมาเปรียบเทียบโดยละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านรายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบขององค์ประกอบต่าง ๆ ในตอนนี้ จะดำเนินการวิเคราะห์เช่นเดียวกับตอนที่ ๓ และ ๔ คือ แยกกันวิเคราะห์ทีละองค์ประกอบ แล้วสรุปรวมทั้งสามองค์ประกอบในตอนท้ายของตอนที่ ๕

เมื่อพิจารณาคูสหภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และต่ำ และรายได้ของบิดามารดาต่างกัน ปรากฏว่ามีความแตกต่างกัน ดังได้แสดง ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๓๑

ตาราง ๓๑ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๑๒	๑๑๔	๓๒	๑๓
	\bar{X}	๒.๖๓๔๖	๒.๓๓๘๑	๒.๐๖๔๘	๒.๓๔๘๑
	S^2	๐.๓๓๔๘	๐.๓๐๔๘	๐.๒๗๒๒	๐.๔๖๐๕
ต่ำ	N	๔๔	๑๒๑	๓๐	๕
	\bar{X}	๒.๗๐๓๒	๒.๕๒๐๗	๒.๔๓๒๐	๒.๔๔๖๖
	S^2	๐.๔๐๖๗	๐.๓๕๒๓	๐.๓๐๒๔	๐.๗๕๐๑
รวม	N	๒๐๐	๒๓๕	๖๒	๑๘
	\bar{X}	๒.๖๖๔๘	๒.๔๓๖๖	๒.๒๔๖๖	๒.๓๘๖๗
	S^2	๐.๓๖๗๗	๐.๓๓๗๕	๐.๓๒๐๗	๐.๕๔๖๖

จากตาราง ๓๑ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษากลุ่มสูงที่บิคา มารคามิ รายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาคาน เศรษฐกิจมากที่สุด และกลุ่มที่บิคา มารคามิ รายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหาน้อยที่สุด สำหรับกลุ่มที่มีสภาพเช่นเดียวกับกลุ่มสูง โดยสรุปรวม จะเห็นว่า กลุ่มที่มีปัญหาคาน เศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม ถารวมกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ เขาด้วยกัน ก็ปรากฏเช่นเดิม คือ นักศึกษากลุ่มที่บิคา มารคามิ รายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหามากที่สุด และกลุ่มที่บิคา มารคามิ รายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหาคาน เศรษฐกิจน้อยที่สุด น่าสังเกตว่า กลุ่มที่บิคา มารคามิ รายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า น่าจะมีปัญหาน้อยที่สุด แต่กลับมีปัญหาเป็นอันดับที่ ๓ ทั้งกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ และรวมทั้งกลุ่ม สูงกับต่ำ ซึ่งอาจจะเนื่องมาจากการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนั้นน้อยเกินไป

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนและ รายได้ของบิคา มารคาพรอม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันนั้น จะมีสภาพเศรษฐกิจ แตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงนำมาเปรียบเทียบคานัยสำคัญ ดังตาราง ๓๒

ตาราง ๓๒ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางคำานเศรษฐกิจ
ของกุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารกา และผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

กุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๑๑๒	๑๑๘	๓๒	๑๓	๘๘	๑๒๑	๓๐	๕
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑		๓.๘๒๓ ^{**}	๕.๓๑๓ ^{**}	๑.๔๕๖๓	๐.๓๘๖๕	๔.๔๓๓	๑.๓๓๐๘	๐.๓๘๓๕
	๒			๒.๕๘๒๓ [*]	๐.๐๕๑๔	๔.๒๓๓ ^{**}	๒.๔๘๘ [*]	๐.๘๒๒๘	๐.๓๓๒๘
	๓				๑.๓๕๕๘	๕.๕๓๑๑	๔.๒๕๕๐ ^{**}	๒.๖๘๑๘ ^{**}	๑.๐๕๔๑
	๔					๑.๓๖๘๖ [*]	๐.๘๓๖๒	๐.๓๘๘๓	๐.๓๑๕๖
ต่ำ	๑						๒.๑๐๓๖ [*]	๒.๒๓๕๕ [*]	๐.๕๕๖๐
	๒							๐.๓๓๓๐	๐.๐๘๒๒
	๓								๐.๑๓๑๓
	๔								

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑

จากตาราง ๓๒ แสดงให้เห็นว่า ภายในกลุ่มสูงที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ต่างกัน ปรากฏว่า กลุ่มที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีความแตกต่างกับกลุ่มที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ก็แตกต่างกับกลุ่มที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกจากนี้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ภายในกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีค่าแตกต่างจากกลุ่มที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกจากนี้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ต่างกัน และเหมือนกัน เปรียบเทียบกัน ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่มีรายไค้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท แตกต่างกับกลุ่มต่ำทุกกลุ่มรายไค้ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มสูงที่มีรายไค้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท แตกต่างจากกลุ่มต่ำที่มีรายไค้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ นอกจากนี้ต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มสูงที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีค่าแตกต่างกับกลุ่มต่ำที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น กลุ่มสูงที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า มีค่าแตกต่างกับกลุ่มต่ำที่มีคಾಮารคามี่รายไค้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกจากนี้ต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น

เพื่อจะทราบสภาพการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายไค้ของคಾಮารคามี่ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่อไป จึงได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวน ดังตาราง ๓๓

ตาราง ๓๓ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัว
ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๑๒	๑๑๔	๓๒	๑๓
	\bar{X}	๒.๑๓๖๐	๒.๒๓๓๑	๒.๒๒๓๓	๒.๑๕๙๐
	S^2	๐.๒๔๒๒	๐.๓๒๖๙	๐.๒๗๓๙	๐.๒๙๙๘
ต่ำ	N	๘๘	๑๒๑	๓๐	๕
	\bar{X}	๒.๓๙๓๔	๒.๒๓๔๒	๒.๑๑๘๙	๒.๒๖๐๐
	S^2	๐.๔๑๘๕	๐.๔๓๑๘	๐.๒๘๕๘	๐.๓๕๒๕
รวม	N	๒๐๐	๒๓๕	๖๒	๑๘
	\bar{X}	๒.๒๒๙๐	๒.๒๓๕๖	๒.๑๙๕๓	๒.๑๘๓๐
	S^2	๐.๓๓๐๘	๐.๓๘๐๙	๐.๒๘๓๒	๐.๔๒๓๕

จากตาราง ๓๓ ปรากฏว่า นักศึกษากลุ่มสูงที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านการปรับตัวน้อยที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านการปรับตัวมากที่สุด ส่วนในกลุ่มต่ำนั้น นักศึกษาที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านการปรับตัวมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท

และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ เมื่อพิจารณาคำนวณรายได้โดยรวมทั้งกลุ่ม
สูงกลุ่มต่ำ ก็พบว่า กลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีปัญหามากที่สุดแต่
ก็ใกล้เคียงกับกลุ่มรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท อยู่มาก และกลุ่มที่มีรายได้ ๓๐๐๑ บาท
และสูงกว่า นั้นว่ามีปัญหาทางการปรับตัวน้อยที่สุด

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการ
การเขียน และรายได้ของบิดามารดาพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างนั้นจะมี
สภาพการปรับตัวแตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหากำหนดสำคัญ ดังใน
ตาราง ๓๔

ตาราง ๓๔ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการศึกษา
ของกุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดา และ ระดับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๑๑๒	๑๑๔	๓๕	๑๓	๘๘	๑๒๑	๓๐	๕
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑		๑.๘๒๕๓	๑.๒๖๔๔	๐.๑๔๔๔	๒.๕๔๐๘*	๑.๒๕๖๔	๐.๑๕๘๔	๐.๓๑๓๔
	๒			๐.๒๘๔๓	๐.๔๘๕๔	๑.๒๖๒๓	๐.๐๓๓๐	๑.๐๖๒๒	๐.๐๕๘๔
	๓				๐.๖๑๐๒	๐.๖๘๓๐	๐.๓๐๓๐	๑.๑๐๒๘	๐.๐๑๘๓
	๔					๑.๑๒๕๔	๐.๕๖๐๓	๐.๒๒๒๐	๐.๒๔๕๕
ต่ำ	๑						๑.๒๔๐๖	๑.๘๗๑๘*	๐.๒๒๑๓
	๒							๑.๐๐๓๓	๐.๐๖๕๘
	๓								๐.๓๕๒๘
	๔								

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตาราง ๓๔ จะเห็นว่า ภายในกุ่มสูงที่มีบิดามารดามีรายได้ต่าง ๆ กัน มีค่าคะแนนเฉลี่ยที่แตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด ภายในกุ่มต่ำ ปรากฏว่า นักศึกษาที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีค่าแตกต่างกับกุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีความสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ ส่วนในกุ่ม

สูงและกลุ่มต่ำ เทียบกันแล้ว ปรากฏว่า กลุ่มที่มีคามาการค้ามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ของกลุ่มสูงและต่ำ มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อทราบสภาพการปรับตัวแล้ว ก็น่าจะพิจารณาต่อไปถึงเรื่อง การเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างนี้ ซึ่งได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนในตาราง ๓๕

ตาราง ๓๕ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านกิจกรรม ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๑๒	๑๑๔	๓๒	๑๓
	\bar{X}	๒.๖๐๑๘	๒.๖๒๕๖	๒.๓๘๕๖	๒.๖๑๕๘
	S^2	๐.๒๓๒๘	๐.๓๕๑๘	๐.๑๘๖๖	๐.๑๘๕๐
ต่ำ	N	๘๘	๑๒๑	๓๐	๕
	\bar{X}	๒.๘๑๐๕	๒.๘๕๐๒	๒.๖๓๓๕	๒.๓๘๓๘
	S^2	๐.๕๘๘๑	๐.๓๓๒๖	๐.๕๑๕๒	๑.๑๕๕๕
รวม	N	๒๐๐	๒๓๕	๖๒	๑๘
	\bar{X}	๒.๖๘๓๖	๒.๗๓๖๑	๒.๕๑๐๑	๒.๕๕๓๘
	S^2	๐.๓๕๖๕	๐.๓๕๓๕	๐.๓๕๘๘	๐.๖๖๘๒

จากตาราง ๓๕ แสดงถึงการเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างว่า ในกลุ่มสูง นั้น กลุ่มที่บิคารมารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีปัญหาทางการเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงไปที่คือ กลุ่มที่มีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า ๐ - ๑๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ ในกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่บิคารมารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากที่สุด รองลงไปที่คือ กลุ่มที่บิคารมารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท , ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาท และ สูงกว่า ตามลำดับ กลุ่มต่ำมีการรวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง ยกเว้นกลุ่มที่บิคารมารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า กลุ่มต่ำมีปัญหาน้อยกว่ากลุ่มสูง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างในกลุ่มนี้มีจำนวนน้อยมาก

เมื่อพิจารณารวมกันทั้งกลุ่มสูงและต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่มีการเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุดคือ กลุ่มที่บิคารมารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท รองลงมาคือกลุ่มที่บิคารมารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท , ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของบิคารมารคาพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างนั้นจะมีสภาพของการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย แตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงได้เปรียบเทียบค่านัยสำคัญดังในตาราง- ๓๖

ตาราง ๓๖ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านิยมใน
วิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดา และ
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
N	รายได้	๑๑๒	๑๑๔	๓๒	๑๓	๘๘	๑๒๑	๓๐	๕
		๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑	๐.๓๒๕๔	๒.๓๓๐๖*	๐.๑๐๓๘	๒.๓๘๖๐*	๓.๔๒๕๓**	๐.๒๒๓๐	๐.๔๓๕๓	
	๒		๒.๔๖๖๑*	๐.๓๐๕๔	๑.๘๘๓๓*	๒.๘๐๕๐**	๐.๐๕๔๓	๐.๔๘๑๐	
	๓			๑.๕๓๒๘	๓.๘๘๖๒**	๔.๘๑๐๓**	๑.๕๓๔๔	๐.๐๐๑๖	
	๔					๑.๓๖๒๔	๑.๖๕๐๖	๐.๑๐๐๒	๐.๔๘๘๖
ต่ำ	๑						๐.๓๒๖๖	๑.๑๓๔๒	๐.๘๖๐๐
	๒							๑.๖๕๔๑	๐.๙๒๓๐
	๓								๐.๔๘๒๓
	๔								

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตาราง ๓๖ ภายในกลุ่มสูงที่มีคಾಮารคามี่รายไคต่างกัน กลุ่มที่มีคามาารคา
 มีรายไค ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีคามาารคามี่รายไค ๐ - ๑๐๐๐
 บาท และ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ปรากฏว่า แตกต่างกันอยางมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอยางไม่มีนัยสำคัญ ภายในกลุ่มต่ำที่มีคามาารคามี่รายไคต่างกัน
 เปรียบเทียบกันแล้ว พบว่า แตกต่างกันอยางไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบกลุ่ม
 สูงกับต่ำ กลุ่มต่ำที่มีคามาารคามี่รายไค ๐ - ๑๐๐๐ บาท แตกต่างจากกลุ่มสูงที่มีคามา
 มารคา มีรายไค ๐ - ๑๐๐๐ บาท, ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท
 อยางมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕, .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ กลุ่มต่ำที่มีคามาารคามี่รายไค
 ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท แตกต่างจากกลุ่มสูงที่มีคามาารคามี่รายไค ๐ - ๑๐๐๐ บาท, ๑๐๐๑-
 ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อยางมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ หึ่งสิ้น นอกจากนั้น
 มีค่าแตกต่างกันอยางไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อไคดูสภาพขององคประกอบแตกละคานแล้ว ก็ควรจะพิจารณาถึงสภาพองค
 ประกอบทั้งสามคานรวมกันอีกควย คังไคแสดงคาคะแนนเฉลี่ยและคาคความแปรปรวนใน
 ตาราง ๓๗

ตาราง ๓๗ ค่าคะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๑๑๒	๑๑๔	๓๒	๑๓
	\bar{X}	๒.๔๕๒๓	๒.๔๖๘๕	๒.๒๕๓๘	๒.๓๘๑๑
	S^2	๐.๘๖๘๑	๑.๑๖๘๘	๐.๘๘๑๑	๑.๔๖๕๒
ต่ำ	N	๔๔	๑๖๑	๓๐	๕
	\bar{X}	๒.๖๒๐๘	๒.๕๓๘๑	๒.๓๘๘๕	๒.๓๗๕๐
	S^2	๑.๗๔๑๘	๑.๖๐๓๗	๑.๓๘๖๘	๗.๕๐๘๐
รวม	N	๒๐๐	๒๗๕	๖๒	๑๘
	\bar{X}	๒.๕๒๖๗	๒.๔๗๕๘	๒.๓๒๓๘	๒.๓๗๘๕
	S^2	๑.๓๖๘๐	๑.๔๓๐๘	๑.๑๗๗๘	๓.๑๐๐๗

จากตาราง ๓๗ เป็นการรวมปัญหาทั้งสามด้านเข้าด้วยกัน พบว่า นักศึกษากลุ่มสูง ที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านการเศรษฐกิจ การปรับตัว และเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท, ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ สำหรับในกลุ่มเท่านั้น กลุ่มที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และเข้าร่วมกิจกรรม

มากที่สุด รองลงไปคือ กลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท, ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า ส่วนมากกลุ่มกำมีปัญหาทั้งด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และเข้ารวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม เมื่อรวมทั้งกลุ่มสูงและต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มที่บิคารมารดา มีรายได้ตั้งแต่ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และเข้ารวมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท, ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ เป็นที่น่าสังเกตว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่บิคารมารดา มีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า มีจำนวนเพียง ๑๔ คน อาจน้อยเกินไป จึงทำให้มีปัญหามากเป็นอันดับที่สามในสี่กลุ่ม

เพื่อให้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิคารมารดาพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างนั้นจะมีสภาพขององค์ประกอบทั้งสามด้านนี้แตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงได้นำมาเปรียบเทียบหาค่าที่สำคัญ ดังตาราง ๓

ตาราง ๓๘ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตาม รายได้ของบิดามารดา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๑๑๒	๑๑๔	๓๒	๑๓	๘๘	๑๒๑	๓๐	๕
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑		๑.๒๔๑๘	๓.๓๕๒๓*	๐.๙๒๘๘	๒.๘๙๖๒**	๑.๕๐๓๒	๐.๘๐๓๔	๐.๑๙๐๔
	๒			๒.๔๔๑๙*	๐.๒๒๙๖	๓.๘๐๓๔**	๒.๕๖๕๐*	๐.๐๙๓๕	๐.๐๕๑๕
	๓				๑.๐๙๖๑	๕.๒๑๑๖**	๔.๒๙๖๙**	๑.๖๘๓๓	๐.๓๓๒๕
	๔					๒.๐๖๒๓*	๑.๓๕๓๕	๐.๑๕๔๘	๐.๐๑๑๙
ต่ำ	๑						๑.๕๖๓๒	๒.๖๓๓๘**	๐.๕๘๔๘
	๒							๑.๖๘๔๑	๐.๓๙๐๙
	๓								๐.๐๓๖๙
	๔								

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑

จากตาราง ๓๘ ได้รวมองค์ประกอบทั้งสามด้านเข้าด้วยกันแล้ว ปรากฏว่า ภายใต้อันดับที่บิตามารคามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท, ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ นอกจากนี้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนภายในกลุ่มต่ำ กลุ่มที่บิตามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับกลุ่มที่บิตามารคามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกจากนี้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มต่ำที่บิตามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท เทียบกับกลุ่มสูงที่บิตามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท, ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท, ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า มีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑, .๐๑, .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ กลุ่มต่ำที่มีบิตามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีค่าแตกต่างกับกลุ่มสูงที่บิตามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ นอกจากนี้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เพื่อให้ทราบถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสามด้าน คือ เศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง จึงได้แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสามด้าน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ในการวิเคราะห์ตอนนี้ ได้แยกวิเคราะห์ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์สูงก่อน ตามตาราง ๓๘ แล้วจึงวิเคราะห์ในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ตามตาราง ๔๐

ตาราง ๓๕ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๒๗๑ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	๐.๐๔๓๘	๐.๓๐๔๓
การปรับตัว		-๐.๐๗๘๓

จากตารางนี้ แสดงว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยครุศึกษานั้นมีความเกี่ยวข้องกัน การปรับตัวนั้นไม่เกี่ยวข้องกันกับเศรษฐกิจมากนัก สำหรับการปรับตัวและกิจกรรมไม่มีความเกี่ยวข้องกันในนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ตาราง ๘๐ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๒๘๔ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	๐.๒๒๑๑	๐.๔๓๔๕
การปรับตัว		๐.๐๒๑๖

จากตารางนี้ แสดงว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยครุศึกษานั้นมีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวมีความเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจอยู่บ้าง ส่วนการปรับตัวกับกิจกรรมเกี่ยวข้องกันไม่มากนัก ในนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เมื่อจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำแนกตามเพศด้วย จะมีค่าสหสัมพันธ์กันอย่างไร ได้แสดงค่าไว้ในตอนที่ ๗

ตอนที่ ๗ วิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

การวิเคราะห์ตอนนี้จะแยกตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพร้อมกันก่อน และจะพิจารณาจำแนกตามเพศโดยไม่คำนึงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกครั้งหนึ่งในตอนท้ายของตอนที่ ๗

องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย มีค่าสหสัมพันธ์กันอย่างไรในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ได้แสดงไว้ในตาราง ๔๑

ตาราง ๔๑ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๑๔๐ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	๐.๑๒๐๖	๐.๓๕๓๓
การปรับตัว		-๐.๐๘๓๔

จากตาราง ๔๑ แสดงว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยคู่หนึ่งมีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวก็มีความเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจอยู่บ้าง แต่การปรับตัวไม่มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมสำหรับนักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

เมื่อทราบค่าสหสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมของเพศชาย จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงแล้ว จึงพิจารณาเพศหญิงบ้างตามตาราง ๔๒

ตาราง ๘๖ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๑๓๑ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	-๐.๐๓๓๘	๐.๐๐๓๖
การปรับตัว		-๐.๐๖๕๐

จากตาราง ๘๖ แสดงว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยครุ่นนี้มีความเกี่ยวข้องกัน ส่วนการปรับตัวกับเศรษฐกิจ และการปรับตัวกับกิจกรรม ไม่มีความเกี่ยวข้องกันในนักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

เมื่อพิจารณาเพศชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะได้อาคาสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ตามตาราง ๘๗

ตาราง ๔๓ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๑๖๑ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	๐.๒๓๔๑	๐.๔๓๕๓
การปรับตัว		๐.๐๖๕๐

จากตาราง ๔๓ แสดงให้เห็นว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยครุศึกษานั้นมีความเกี่ยวข้องกัน ส่วนการปรับตัวนั้นเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจอยู่บ้าง สำหรับการปรับตัวกับกิจกรรมนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องกันมากนัก ในนักศึกษานักชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สำหรับเพศหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีค่าสหสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งสามด้านมากน้อยเพียงใด ได้แสดงไว้ตามตาราง ๔๔

ตาราง ๔๔ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๘๓ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	๐.๑๕๕๔	๐.๕๕๔๓
การปรับตัว		-๐.๐๓๔๓

จากตาราง ๔๔ แสดงว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยนั้นมีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวกับเศรษฐกิจ มีความเกี่ยวข้องกันอยู่บ้าง สำหรับการปรับตัวกับกิจกรรมนั้นไม่เกี่ยวข้องกัน ในนักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จากการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์เมื่อแบ่งแยกตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพร้อม ๆ กัน ได้แสดงไว้ตามตาราง ๔๑ ถึง ตาราง ๔๔ แล้ว เพื่อให้ทราบแน่ชัดว่าถ้าพิจารณาจำแนกตามเพศโดยไม่คำนึงถึงระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะมีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยเป็นอย่างไร จึงได้แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ขององค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามเพศชายทั้งหมด และ เพศหญิงทั้งหมด ไว้ในตาราง ๔๕ และ ๔๖ ตามลำดับดังนี้

ตาราง ๔๕ คำสัมพันธ์ที่สัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายทั้งหมด

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๓๐๑ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	๐.๑๘๘๑	๐.๔๑๔๗
การปรับตัว		๐.๐๑๓๔

จากตารางนี้ แสดงว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยมีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวกับเศรษฐกิจมีความเกี่ยวข้องกันอยู่บ้าง ส่วนการปรับตัวกับกิจกรรมนั้น เกี่ยวข้องกันไม่มากนัก ในนักศึกษาชายทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง ๔๖ การสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหญิงทั้งหมด

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๒๑๔ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	๐.๐๓๓๓	๐.๓๖๐๑
การปรับตัว		-๐.๐๓๔๕

จากตารางนี้ แสดงว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยครุศึกษานั้นมีความเกี่ยวข้องกัน และเศรษฐกิจกับการปรับตัวนั้นเกี่ยวข้องกันไม่มากนัก ส่วนการปรับตัวกับกิจกรรมไม่มีความเกี่ยวข้องกัน ในนักศึกษาหญิงทั้งหมดที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เพื่อให้ทราบค่าสหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสามด้าน เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยไม่แยกเป็นเพศหรือระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงได้แสดงค่าไว้ในตาราง ๔๗

ตาราง ๔๓ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๕๑๕ คน

องค์ประกอบ	การปรับตัว	กิจกรรม
เศรษฐกิจ	๐.๑๔๒๘	๐.๓๘๓๕
การปรับตัว		๐.๐๑๑๓

จากตารางนี้ แสดงว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยนั้นมีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวกับเศรษฐกิจ มีความเกี่ยวข้องกันอยู่บางส่วน การปรับตัวกับกิจกรรมนั้น ไม่เกี่ยวข้องกันในนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

บทที่ ๕

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

ปัญหา

องค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา นับว่ามีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน นิสิต นักศึกษา เป็นอย่างยิ่ง จึงควรให้ความสนใจด้านนี้เป็นพิเศษ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาถึงองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาสามด้าน คือ เศรษฐกิจ การปรับตัว และ การเข้าร่วมกิจกรรม ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ในวิทยาลัยครูทางภาคเหนือของประเทศไทย

ความมุ่งหมาย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่สำคัญดังนี้

๑. เพื่อศึกษาองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำแนกตามเพศ อายุ จำนวนพี่น้องในครอบครัว และรายได้ของบิดามารดา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของวิทยาลัยครูในภาคเหนือ จำนวน ๕๑๕ คน เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ๒๗๑ คน และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ๒๔๔ คน เมื่อแยกตามเพศ ได้เพศชายจำนวน ๓๐๑ คน เพศหญิงจำนวน ๒๑๔ คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อนำแบบสำรวจไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง และรวบรวมข้อมูลมาได้แล้ว นำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) และนำค่าคะแนนเฉลี่ยมาหาค่าอัตราส่วนวิกฤต (Critical Ratio) รวมทั้งหาค่าสหสัมพันธ์ (r) ระหว่างองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำแนกตามเพศ อายุ (๑๗ ปีลงมา, ๑๘ ปี และ ๑๙ ปี และสูงกว่า) จำนวนพี่น้องในครอบครัว (๑-๔ คน, ๕-๗ คน, ๘ คน และมากกว่า) และรายได้ของบิดามารดา (๐ - ๑,๐๐๐ บาท, ๑,๐๐๑ - ๒,๐๐๐ บาท, ๒,๐๐๑ - ๓,๐๐๐ บาท, ๓,๐๐๑ บาทและสูงกว่า)

ข้อสมมติฐาน

ข้อสมมติฐานในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีดังนี้

๑. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน
๒. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน
๓. องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่บิดามารดามีรายได้ต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้เป็น ๔ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑

กลุ่มคำมีปัญหาด้านเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนด้าน การปรับตัวนั้น กลุ่มสูงและกลุ่มคำ มีปัญหา ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ ๒

๑. เพศชายมีปัญหาด้านเศรษฐกิจและการปรับตัวมากกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๑ ส่วนการ เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยของเพศชายกับหญิง ไม่แตกต่างกัน

๒. เพศชายกลุ่มคำมีปัญหาด้านเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่า เพศชายกลุ่มสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ และชายกลุ่ม คำกับชายกลุ่มสูง มีปัญหาด้านการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

เพศชายกลุ่มสูง มีปัญหาด้านเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่า เพศหญิงกลุ่มสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ และมีปัญหาการ ปรับตัวไม่แตกต่างกัน

เพศชายกลุ่มสูง มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่าเพศหญิงกลุ่มคำ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนปัญหาด้านการปรับตัวและการ เข้าร่วมกิจกรรมนั้นไม่แตกต่างกัน

เพศชายกลุ่มคำ มีปัญหาด้านเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่า เพศหญิงกลุ่มสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ สำหรับด้าน การปรับตัวนั้นไม่แตกต่างกัน

เพศชายกลุ่มคำ มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่าเพศหญิงกลุ่มคำอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนด้าน การปรับตัวและการ เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้นไม่แตกต่าง กัน

เพศหญิงกลุ่มคำเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่าเพศหญิงกลุ่มสูง อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ สำหรับด้าน การปรับตัวและเศรษฐกิจ ไม่แตกต่างกัน

๓. เมื่อพิจารณานำปัญหาทั้งสามค่านมารวมกัน ปรากฏว่า

เพศชายกลุ่มต่ำมีสภาพปัญหาทั้งสามค่านมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทุกกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เพศชายกลุ่มสูงมีปัญหาทั้งสามค่านมากกว่าเพศหญิงกลุ่มสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเพศชายกลุ่มสูงมีปัญหาทั้งสามค่านไม่แตกต่างกันกับเพศหญิงกลุ่มต่ำ

เพศหญิงกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีปัญหาทั้งสามค่านไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ ๓

๑. ภายในกลุ่มสูงที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ไม่แตกต่างกัน

๒. ภายในกลุ่มต่ำที่มีอายุต่างกัน มีปัญหาค่านการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า มีปัญหาค่านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี กับ ๑๙ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และมีการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยน้อยกว่ากลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แต่การเข้าร่วมกิจกรรมแตกต่างกับกลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๘ ปี มีปัญหาทางค่านเศรษฐกิจ และเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย น้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. ระหว่างกลุ่มสูงกับต่ำ ปรากฏว่า สภาพปัญหาทางการปรับตัวทุกกลุ่มอายุแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มสูงอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า มีปัญหาค่านเศรษฐกิจน้อยกว่ากลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปี และ ๑๙ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และกลุ่มสูงอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยน้อยกว่ากลุ่มต่ำอายุ ๑๘ ปีและสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกจากนี้กลุ่มสูง อายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า มีปัญหาค่านเศรษฐกิจ

แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างเท่ากันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยแตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างเท่ากัน กับอายุ ๑๔ ปี อย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

กลุ่มอายุ ๑๔ ปี มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า และน้อยกว่ากลุ่มอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ และเข้าร่วมกิจกรรมน้อยกว่ากลุ่มอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกจากนี้แตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มอายุ ๑๔ ปี และสูงกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยน้อยกว่า กลุ่มอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และแตกต่างจากกลุ่มอายุอื่น ๆ อย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ

๔. เมื่อพิจารณาองค์ประกอบทั้งสามด้านรวม ๆ กัน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์และอายุ พบว่า

กลุ่มอายุ ๑๔ ปี มีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า, ๑๕ ปี, ๑๕ ปีและสูงกว่า, และกลุ่มอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑, .๐๕, .๐๕, .๐๕ ตามลำดับ

กลุ่มอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า, ๑๔ ปี, ๑๕ ปี และสูงกว่า และกลุ่มอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ มีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มอายุ ๑๔ ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกจากนี้ แตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๔

๑. สภาพการปรับตัว เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความจำวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. ภายในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกจากนี้ปัญหาเศรษฐกิจและการเข้าร่วมกิจกรรมแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. ภายในกลุ่มต่ำ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจน้อยกว่า กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๘ คนและมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นด้านเศรษฐกิจและการเข้าร่วมกิจกรรมแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. ระหว่างกลุ่มสูงกับต่ำ

กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจน้อยกว่า กลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน, ๘ คนและมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และเข้าร่วมกิจกรรมน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน, ๕ - ๗ คน และ ๘ คนและมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕, .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ

กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจแตกต่างจากกลุ่มต่ำทุกกลุ่ม อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๑-๔ คน, ๕-๗ คน และ ๘ คนและมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕, .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ

กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน, ๘ คนและมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๘ คนและมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. เมื่อพิจารณาาร่วมปัญหาทั้งสามด้านเข้าด้วยกัน ปรากฏว่า

ภายในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ภายในกลุ่มต่ำ ทุกกลุ่มมีปัญหาแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ระหว่างกลุ่มสูงกับต่ำ ปรากฏว่า กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีปัญหาสามด้านน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน, ๕ - ๗ คน, และ ๘ คนและมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕, .๐๑, .๐๑ ตามลำดับ กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหาสามด้านน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๘ คนและมากกว่าอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า มีปัญหา
 สามคานน้อยกว่ากลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๕

๑. ภายในกลุ่มสูง กลุ่มสูงที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ
 มากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ
 มากกว่ากลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญ

ภายในกลุ่มสูงทุกกลุ่ม มีปัญหาด้านการปรับตัวแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญ
 ทางสถิติ

ภายในกลุ่มสูงที่มีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย
 น้อยกว่ากลุ่มสูงที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๒. ภายในกลุ่มต่ำ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้าน
 เศรษฐกิจมากกว่า กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐
 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ภายในกลุ่มต่ำ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางการ
 ปรับตัวมากกว่ากลุ่มต่ำที่บิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ภายในกลุ่มต่ำทุกกลุ่ม เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยแตกต่างกันอย่างไรไม่มีนัย
 สำคัญทางสถิติ

๓. เมื่อพิจารณาระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ จำแนกตามรายได้ พบว่า

กลุ่มสูงที่บิตามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ น้อยกว่ากลุ่มค่าที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ และ .๐๕ ตามลำดับ กลุ่มสูงที่บิตามารคามีรายได้ ๒๐๐๑-๓๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านเศรษฐกิจน้อยกว่ากลุ่มค่าที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท, ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท, ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ กลุ่มสูงที่บิตามารคา มีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและสูงกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจน้อยกว่ากลุ่มค่าที่มีรายได้ ๐-๑๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในด้านการปรับตัวนั้น กลุ่มสูงที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านการปรับตัวน้อยกว่ากลุ่มค่าที่มีรายได้เท่ากัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นต่าง กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย พบว่า กลุ่มค่าที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท, ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท, ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕, .๐๕ และ .๐๑ ตามลำดับ กลุ่มค่าที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท, ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท, ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

ตอนที่ ๒

๑. ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น พบว่า การเศรษฐกิจกับการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยมีความเกี่ยวข้องกัน การปรับตัวนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการเศรษฐกิจมากนัก ส่วนการปรับตัวและกิจกรรมนั้น ไม่เกี่ยวข้องกันเลย

๒. ในกลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น การเศรษฐกิจกับการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย มีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวมีความเกี่ยวข้องกับการเศรษฐกิจอยู่บ้าง ส่วนการปรับตัวกับกิจกรรมในวิทยาลัยเกี่ยวข้องกันไม่มากนัก

ตอนที่ ๓

๑. ในนักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น การแทรกธุรกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยมีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวมีความเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจอยู่บ้าง แต่การปรับตัวไม่มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมในวิทยาลัย

๒. ในนักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยมีความเกี่ยวข้องกัน ส่วนการปรับตัวกับเศรษฐกิจ และการปรับตัวกับกิจกรรมไม่มีความเกี่ยวข้องกัน

๓. ในนักศึกษาชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัย มีความเกี่ยวข้องกัน การปรับตัวมีความเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจอยู่บ้าง ส่วนการปรับตัวกับกิจกรรมนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องกันมากนัก

๔. ในนักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นั้น เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัย มีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวกับเศรษฐกิจมีความเกี่ยวข้องกันอยู่บ้าง ส่วนการปรับตัวกับกิจกรรมในวิทยาลัยนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องกัน

๕. ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชายทั้งหมด พบว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยมีความเกี่ยวข้องกัน และการปรับตัวกับเศรษฐกิจมีความเกี่ยวข้องกันอยู่บ้าง ส่วนการปรับตัวกับกิจกรรมในวิทยาลัยนั้นเกี่ยวข้องกันไม่มากนัก

๖. ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหญิงทั้งหมดนั้น พบว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัยมีความเกี่ยวข้องกัน และเศรษฐกิจกับการปรับตันั้นเกี่ยวข้องกันไม่มากนัก ส่วนการปรับตัวกับกิจกรรมในวิทยาลัยไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย

ตอนที่ ๔

ในนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า เศรษฐกิจกับกิจกรรมในวิทยาลัย มีความเกี่ยวข้องกัน การปรับตัวกับเศรษฐกิจก็มีความเกี่ยวข้องกันอยู่บ้าง ส่วนการปรับตัว กิจกรรมกรรมนั้นไม่เกี่ยวข้องกันเลย

อภิปรายผล

ตอนที่ ๑

นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาด้านเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่มีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

๑. เกี่ยวกับปัญหาทางด้านเศรษฐกิจนั้น ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วันนา พุ่มเล็ก ซึ่งพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีปัญหาด้านการเงินน้อยกว่านักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ การวิเศษัน ที่ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เด็กเรียนได้ดีหรือไม่ดี และเป็นไปตามที่นายแพทย์ณ แสงสิงแก้ว กล่าวไว้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่าง ๆ ก็เป็นส่วนช่วยเหลือหลอมจิตใจเด็กมาก เด็กที่จนหรือเด็กที่ฐานะดี อาจจะเรียนหนังสือก็ไม่ดีเหมือนกัน จึงอาจกล่าวได้ว่า สภาพเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่มาก

๒. สำหรับปัญหาด้านการปรับตัว ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กริพพิชส์ ที่ว่า นักศึกษาที่เรียนเก่งมิได้มีสภาพการปรับตัวดีไปกว่านักศึกษาที่เรียนอ่อนเลย เป็นการแสดงให้เห็นว่า การปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่อย่างใด

๓. การเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น ผลการวิจัยนี้ทำให้ทราบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สูง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่า การรวมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น แม้จะมีผลดีต่อการเรียนอยู่มาก แต่ถามากเกินไปก็อาจเป็นผลเสียได้ ดังที่ ดร. พนัส หันนาคินทร์ กล่าวไว้ว่า การจัดกิจกรรมมากเกินไปก็ยอมทำให้ผลการเรียนตกต่ำได้ และผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนผลการวิจัยของ วอห์น ที่พบว่า พวกที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนในวิทยาลัยนั้น เป็นเพราะหมกมุ่นอยู่กับกิจกรรมมากเกินไป จึงอาจเป็นข้อสังเกตได้ว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น สาเหตุบางส่วนอาจเป็นเพราะเขารวมกิจกรรมมากเกินไปก็ได้ และอีกแง่หนึ่งคือมีผลการเรียนต่ำอยู่แล้ว จึงมุ่งไปในด้านการรวมกิจกรรมเพื่อให้ได้รับการยกย่องจากเพื่อนฝูง ซึ่งเป็นการชดเชยปัญหาทางการเรียน

เมื่อพิจารณาปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาทั้งสามค่านนี้ จะสังเกตได้ว่า บุคคลที่มีปัญหาค่านเศรษฐกิจ จะมีความสัมพันธ์ต่อการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยด้วย ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างค่านเศรษฐกิจกับการเขารวมกิจกรรมในวิทยาลัยมีค่าสูงพอที่จะยืนยันได้ว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอาจจะเขารวมกิจกรรมมากเกินไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่ต้องใช้เงิน จนทำให้เกิดปัญหาทางค่านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หรืออาจจะเป็นเพราะมีปัญหาทางเศรษฐกิจอยู่แล้ว จึงต้องหมกมุ่นกับกิจกรรมมากขึ้น โดยเฉพาะกิจกรรมที่มีรายได้ เช่น การหาโฆษณาในการจัดจำหน่ายหนังสืออนุสรณ์ หรือหนังสือพิมพ์ของวิทยาลัย การออกค่ายอาสาพัฒนา ฯลฯ เป็นต้น แต่ค่านการปรับตัวไม่แตกต่างกันเพราะปรากฏว่า การเศรษฐกิจและการปรับตัวนั้นมีความเกี่ยวข้องกันน้อยมาก ส่วนการปรับตัวกับการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย จึงอาจกล่าวได้ว่า การปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์กับการเศรษฐกิจและการเขารวมกิจกรรมแต่อย่างใด

ตอนที่ ๒

ถ้าพิจารณาผลการวิจัยปัญหาทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยของเพศชายและหญิง ปรากฏว่า เพศชายมีปัญหาค่านเศรษฐกิจ และการปรับตัวมากกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการเขารวมกิจกรรมในวิทยาลัยของเพศชาย

และเพศหญิงไม่แตกต่างกัน

๑. การที่กลุ่มตัวอย่างชายมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่าหญิง อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างชายที่บิคามารคามี่ฐานะยากจนนั้นมีมากกว่ากลุ่มตัวอย่างหญิงที่บิคามารคามี่ฐานะยากจน คือในเพศชายที่บิคามารคามี่รายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีจำนวนมากกว่ากลุ่มที่บิคามารคามี่รายได้มากกว่านี้ทั้งสามกลุ่ม และในเพศหญิงนั้น กลุ่มที่บิคามารคามี่รายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีจำนวนมากที่สุด และกลุ่มหญิงที่บิคามารคามี่รายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีจำนวนไม่มากนัก คือประมาณครึ่งหนึ่งของเพศชายที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ดังนั้นเพศชายจึงมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่าเพศหญิง

อีกประการหนึ่ง ก็คือจำนวนบุตรในครอบครัวของเพศชายมีแนวโน้มที่จะมากกว่าจำนวนบุตรในครอบครัวของเพศหญิง (ตาราง ๕) เมื่อพิจารณาพร้อมกับรายได้ของบิคามารคามี่แล้ว จะเห็นได้ว่า การที่เพศชายมีฐานะส่วนใหญ่ยากจนและมีจำนวนพี่น้องในครอบครัวมาก จึงเป็นภาระของบิคามารคามี่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง จึงยืนยันได้ว่า ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ อาจเป็นผลมาจากจำนวนบุตรและรายได้ของบิคามารคามี่ก็ได้

๒. ปัญหาด้านการปรับตัวนั้น ชัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และในเพศชายมีค่าสหสัมพันธ์กับการเศรษฐกิจอยู่บ้างเล็กน้อย จึงอาจกล่าวได้ว่า ปัญหาการปรับตัวของเพศชายนั้นมีมากกว่าเพศหญิง ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากการมีปัญหาเศรษฐกิจมาก จึงมีปัญหาด้านการทำตัวให้เข้ากับเพื่อนฝูงในด้านการใช้จ่ายเงินทองมากตามไปด้วย

อีกประการหนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงอายุ และ เพศ (ตาราง ๔) จะเห็นว่าเพศหญิงที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า มีอยู่ประมาณครึ่งหนึ่งของเพศหญิงทั้งหมด และเพศชายมีอายุ ๑๘ ปี และสูงกว่า มากพอ ๆ กับอายุ ๑๘ ปี ส่วนใหญ่ของเพศชายจึงมีอายุสูงกว่าเพศหญิง ดังนั้นการที่ต้องเร่ยนรวมอยู่กับกลุ่มที่มีอายุต่ำกว่า อาจเป็นปมค้อยในใจ ทำให้มีปัญหาทางการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศด้วย อายุจึงเป็นสาเหตุอีกด้านหนึ่งที่ทำให้เพศชายมีปัญหาด้านการปรับตัวมากกว่าเพศหญิง

๓. สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยของเพศชายและเพศหญิง ไม่แตกต่างกัน จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะว่าการจัดกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น ก็มุ่งที่จะช่วย

ส่งเสริมความเจริญของงาน และเพิ่มประสบการณ์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียน จึงมักจะเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาทั้งชายและหญิงได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างทั่วถึงกัน

๕. เมื่อพิจารณาทั้งชายหญิงควบคู่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะปรากฏว่า เพศชายกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทุกกลุ่ม ซึ่งเกี่ยวข้องกับผลการวิจัยที่กล่าวมาแล้ว คือ เพศชายมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว มากกว่าเพศหญิง และจากการหาคาสสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจกับการเข้าร่วมกิจกรรมของเพศชายทั้งหมด พบว่า มีคาสสัมพันธ์กันสูงมาก ดังนั้นเมื่อเพศชายมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมาก ก็อาจเพราะเข้าร่วมกิจกรรมมากเกินไปด้วย และจากตอนที่ ๑ ก็ได้ทราบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ดังนั้น เพศชายกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จึงมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ตอนที่ ๓

ถ้าพิจารณาผลการวิจัยในปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีอายุแตกต่างกัน ปรากฏผลการวิจัยเป็นที่น่าสนใจดังนี้

๑. กลุ่มต่ำที่มีอายุตั้งแต่ ๑๙ ปีและสูงกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ซึ่งอาจสังเกตได้จากในตอนที่ ๒ นั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่าเพศหญิง ดังนั้น เมื่อพิจารณากลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า ก็พบว่า มีเพศชายและหญิง จำนวน ๓๓ คน และ ๒๐ คน ตามลำดับ ซึ่งมีเพศชายมากเป็นสามเท่าของเพศหญิง อาจกล่าวได้ว่า สาเหตุที่กลุ่มต่ำ อายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุดนั้น อาจเป็นเพราะ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มต่ำ อายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชายซึ่งมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่าเพศหญิง ดังกล่าวแล้ว

๒. ปัญหาด้านการปรับตัวนั้น กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า มีปัญหาคำนึงมากที่สุด หวังอาจเป็นเพราะมีอายุมากกว่าผู้คนที่เรียนอยู่ในระดับเดียวกัน เนื่องจากพบว่าเกณฑ์เฉลี่ยของอายุนักศึกษาในระดับนี้ คืออายุ ๑๔ ปี นอกนั้นยังมีพวกอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่าเรียนรวมอยู่ด้วย ผลการที่พวกอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า ยังคงเรียนอยู่ในระดับนี้ อาจเป็นเพราะเกิดจากการเรียนตกซ้ำชั้น การเรียนต้องหยุดกลางคัน หรือเขาเรียนช้ามามาก่อน ซึ่งอาจเป็นปัญหาในการปรับตัวกับเพื่อนร่วมชั้นที่มีอายุน้อยกว่าเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำด้วย จึงยิ่งเพิ่มปัญหาการปรับตัวขึ้นอีกได้

๓. สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าทุก ๆ กลุ่ม สาเหตุที่น่าจะเนื่องมาจาก เด็กที่มีอายุสูงนี้เป็นพวกที่เคยสอบตกซ้ำชั้นมาแล้ว ซึ่งอาจเนื่องมาจากการเข้าร่วมกิจกรรมที่มากเกินไป การเข้าร่วมกิจกรรมนั้นก็ความหมายได้หลายทาง เช่น เด็กกลุ่มนี้ความปกติ ความสามารถในการเรียนอาจจะไม่สูงนัก การเข้าร่วมกิจกรรมมาก ๆ อาจทำให้ผลการเรียนต่ำลง ดังนั้น การรวมกิจกรรมของกลุ่มนี้ แม้จะอยู่ในระดับน้อยก็ตาม ก็อาจจะเรียกได้ว่ามากเกินไปสำหรับกลุ่ม จนมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง ถ้าพิจารณาอีกด้านหนึ่ง จะพบว่า ถ้ากลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกวานี้ ไม่เคยสอบตกซ้ำชั้นเลย แต่เรียนช้า หรือเคยหยุดเรียนเพราะสาเหตุอื่น ๆ ที่ไม่ใช่เพราะเรียนไม่ได้ การเข้าร่วมกิจกรรมมากนั้น อาจจะตีความหมายไปในทำนองที่ว่า เนื่องจากมีอายุมาก และมีอาวุโสสูงกว่าคนอื่น ๆ จึงได้รับหน้าที่ในการกระทำกิจกรรมอยู่เสมอ จึงอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง หรือเป็นเพราะต้องการจะดำตนให้เด่นในทางกิจกรรม เพื่อชดเชยต่อการเรียนไม่ดีของตนก็อาจเป็นได้

ตอนที่ ๔

ถ้าพิจารณาผลการวิจัยในปัญหาคำนึงเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีจำนวนที่ค่อนข้างต่างกัน

ปรากฏว่า

๑. ในคานาเศรษฐกิจ กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า มีปัญหาคานาเศรษฐกิจมากที่สุด เมื่อพิจารณาจำนวนพี่น้องในครอบครัวและมีปัญหาทางคานาเศรษฐกิจ ผลการวิจัยครั้งนี้อาจพูดได้โดยตรงว่า เป็นเหตุผลที่เป็นจริง เพราะคนไทยส่วนใหญ่มีรายได้น้อย คือเฉลี่ยประมาณปีละ ๓๐๔๘.๓ บาท ต่อประชากรหนึ่งคน (สถิติแห่งชาติ, ๒๕๑๓ : ๔๓๕) ดังนั้นคนไทยจึงควรได้รับการช่วยเหลือทุกกรณีเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนทางเศรษฐกิจอันเป็นปัญหาสำคัญยิ่ง เกี่ยวกับการมีบุตรมากเกินไปเกินความสามารถที่จะเลี้ยงดู (สิวลัย วนัทธ, ๒๕๑๒ : ๓๓) ดังนั้นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า จึงเป็นพวกที่มีปัญหาเกี่ยวกับบุตรในครอบครัว และรายได้ ตามความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินมากขึ้นตามจำนวนบุตรในครอบครัว เมื่อมีปัญหาด้านเศรษฐกิจแล้วย่อมมีส่วนทำให้พวกที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า มีผลการเรียนต่ำด้วย ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับความจริงที่ว่า กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า มีปัญหาเศรษฐกิจมากที่สุด ในทางตรงกันข้าม กลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจน้อยที่สุด

๒. ในด้านการปรับตัว ไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า แม้จะมีปัญหาทางคานาเศรษฐกิจแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ก็มีใ้ทำให้สภาพการปรับตัวของนักศึกษาแตกต่างกันเลย ทั้งนี้เป็นเพราะผลการหาคาสหสัมพันธ์ระหว่างคานาเศรษฐกิจและการปรับตัว พบว่า มีค่าสหสัมพันธ์กันน้อยมาก จึงอาจกล่าวได้ว่าปัญหาทางคานาเศรษฐกิจมิได้มีส่วนทำให้เกิดปัญหาทางด้านการปรับตัวแต่อย่างใด

๓. ในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คน และมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยขอ ๆ กับกลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน และ ๕ - ๗ คน แต่มากกว่ากลุ่มสูงที่มีพี่น้องต่าง ๆ กันทุกกลุ่ม จะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้องต่างกันมีการรวมกิจกรรมไม่แตกต่างกัน แต่ผลการรวมกิจกรรมมาก ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ ก็ยังคงให้เห็นว่า กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมาก ได้แก่อกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั่นเอง

ตอนที่ ๕

ผลการวิจัยปัญหาด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยของ กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีบิดามารดามีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า

๑. ด้านเศรษฐกิจ ผลการวิจัยขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้คือ กลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านการศึกษามากที่สุด แยกพอ ๆ กับกลุ่มสูง ที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท และเป็นที่น่าสนใจว่า กลุ่มสูงที่มีบิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านการศึกษาน้อยที่สุด ซึ่งแทนที่จะเป็นกลุ่มสูงที่มีบิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า เพราะมีรายได้อधिकที่สุด การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะจำนวนคนที่ในกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มที่มีรายได้อधिकนี้มีน้อยเกินไป คือ ๑๓ คน เท่านั้น จากการที่กลุ่มสูงและต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางด้านการศึกษากันพอ ๆ กันนี้ ย่อมเป็นการชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดตามข้อเท็จจริงว่า คนที่มีรายได้น้อยย่อมมีปัญหาในการใช้จ่ายมากกว่าคนที่รายได้อधिकมาก และเป็นการยืนยันว่า รายได้ของบิดามารดาจะไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียน ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของ รัศมิ์ เบอ์ ที่พบว่าฐานะทางเศรษฐกิจทางบ้าน มีอิทธิพลประกอบที่จะทำให้เด็กที่มีสติปัญญาเท่ากัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันเลย

๒. ด้านการปรับตัว ปรากฏว่า กลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาทางการปรับตัวมากกว่ากลุ่มสูงที่มีบิดามารดา มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท และกลุ่มต่ำที่มีบิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท นอกนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ การที่ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ อาจพิจารณาได้ว่า รายได้ของบิดามารดาไม่สัมพันธ์ต่อการปรับตัว และไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ไม่อาจจะกล่าวให้ชัดเจนได้ว่า ปัญหาเศรษฐกิจทำให้นักศึกษามีปัญหาทางการปรับตัวมาก เพราะปรากฏว่า ปัญหาทางด้านการศึกษากับการปรับตัว มีความสัมพันธ์กันน้อยมาก อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรในกลุ่มที่มีรายได้อधिक ๆ กันนี้ บางกลุ่มมีจำนวนน้อย

มากขึ้นไป จึงอาจทำให้ผลการวิจัยนี้คลาดเคลื่อนไปได้

๓. สำหรับด้านการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ปรากฏว่าขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ กลุ่มต่ำที่บิตามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ และกลุ่มต่ำที่บิตามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่าเข้าร่วมกิจกรรมน้อยที่สุด แต่ก็ไม่ต่างกับกลุ่มอื่น ๆ มากนัก การที่ปรากฏผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ อาจกล่าวได้ว่า รายได้ของบิตามารคาที่มาก มิได้มีความสัมพันธ์กับการร่วมกิจกรรมมากด้วยเลย แต่กลุ่มต่ำทุกกลุ่มเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูง เว้นแต่กลุ่มต่ำที่บิตามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และสูงกว่า ที่มีการร่วมกิจกรรมน้อยกว่ากลุ่มสูงที่บิตามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและสูงกว่า ซึ่งน่าสังเกตที่จำนวนคนที่เป็นตัวแทนของกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ของบิตามารการะดับ ๓๐๐๑ บาทและสูงกว่า ทั้งกลุ่มสูงและต่ำนี้มีจำนวนน้อยมากขึ้นไป จึงอาจทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปได้อย่างมากมาย แต่พอจะมีแนวโน้มแสดงให้เห็นว่า การร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยจะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ ส.เทียร์วอลด์ ได้วิจัยพบว่า กระแสนักเรียนที่ได้รับจากการสอบก่อนเข้าร่วมกิจกรรม และหลังเข้าร่วมกิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีส่วนสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรม และอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มต่ำนี้เข้าร่วมกิจกรรมมากจนทำให้มีปัญหาทางคานเศรษฐกิจมากด้วย ดังที่ปรากฏว่าความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสองด้านนี้มีค่าสูงมาก

ตอนที่ ๖ - ๓ - ๘

ในการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางคานเศรษฐกิจ การปรับตัว และการร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย มิว่าจะพิจารณาตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือจำแนกตามเพศ ก็เปรียบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ตาม ปรากฏว่า องค์ประกอบทางคานเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับการร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากทั้งสิ้น องค์ประกอบทางคานเศรษฐกิจกับการปรับตัวมีความสัมพันธ์กันน้อย และการปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยแต่อย่างใดเลย

ดังนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้ ไม่อาจจะกล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ จะต้องมีปัญหาทางการปรับตัว หรือ นักศึกษา ที่มีปัญหาทางการปรับตัว ก็ไม่ใช่เพราะเหตุว่า มีปัญหาทางเศรษฐกิจ แต่สามารถจะกล่าวได้ว่า การเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยต่าง ๆ จะทำให้มีปัญหาทางเศรษฐกิจ หรือการมีปัญหาทางเศรษฐกิจจะทำให้มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาด้วย และนักศึกษาที่มีปัญหาทางการปรับตัวก็มีสาเหตุจากการไม่เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย หรือการไม่เข้าร่วมกิจกรรม จะเป็นสาเหตุของการมีปัญหาทางการปรับตัวแต่ประการใด

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

๑.๑ แผนกแนะแนวในวิทยาลัยครู ควรจัดบริการเพื่อช่วยลดปัญหาทางการเงินของนักศึกษา อาจจะทำเงินทุนเพื่อการศึกษ จัดบริการเงินยืมหมุนเวียน จัดบริการที่นักศึกษาควรจะได้คำตอบแทนความเหมาะสม และจากการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจมาก และนักศึกษาชายมีปัญหา มากกว่านักศึกษาหญิง จึงควรให้ความสนใจกับนักศึกษาชายเป็นพิเศษ

๑.๒ บริการให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาที่มีปัญหา นับว่ามีความจำเป็นมาก วิทยาลัยครูจึงควรจัดดำเนินการให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น แต่ต้องคำนึงถึงปัญหาหลาย ๆ องค์ประกอบรวม ๆ กันไป ประกอบกับการพิจารณาค่าผลการเรียน

๑.๓ วิทยาลัยครูต่าง ๆ ควรให้ความสนใจต่อขบวนการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ว่าจะมีผลดี ผลเสีย อย่างไรแก่นักศึกษาบ้าง พิจารณาส่งเสริมกิจกรรมที่จะให้ประโยชน์อย่างแท้จริง และควรควบคุมกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเงินเป็นพิเศษ

๑.๔ วิทยาลัยครูทุกแห่งควรสำรวจปัญหาของนักศึกษาเพื่อหาทางช่วยเหลือ อยู่เสมอ ทั้งในทางด้านสติปัญญาและไม่ใชสติปัญญา

๒. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

๒.๑ ควรจะได้ค้นคว้าวิจัยปัญหานอกเหนือสภานิติบัญญัติ ซึ่งมีอีกมากมายว่าจะมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไรบ้าง เช่น สถานที่อยู่ระหว่างเรียน เด็กชนบทกับเด็กในเมือง

๒.๒ ควรจะได้ศึกษาองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยนี้ในระดับการศึกษาอื่น ๆ เช่น ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา อีกด้วย

๒.๓ การศึกษาต่อไปควรแบ่งช่วงรายได้ของบิดามารดา และจำนวนพี่น้องในครอบครัวให้ละเอียดยิ่งขึ้น

๒.๔ ควรเพิ่มกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้น สามารถที่จะแบ่งกลุ่มตามตัวแปรต่าง ๆ ให้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มมากพอที่จะเชื่อถือได้ในทางสถิติ

๒.๕ ควรวิจัยเกี่ยวกับปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักศึกษาด้วย เช่น ลักษณะทางสังคมในวิทยาลัย ประเพณีต่าง ๆ ในวิทยาลัย ฯลฯ เพื่อจะได้ทราบถึงสภาพที่แท้จริงที่มีส่วนสัมพันธ์ต่อการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๒.๖ ควรศึกษาเปรียบเทียบสภาพของปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ของนักศึกษาหรือนักเรียนในวิทยาลัยครูต่างจังหวัด กับวิทยาลัยครูในนครหลวงกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นการเน้นให้เห็นสภาพทางด้านเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับผลการเรียนให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

คมเพชร ฉัตรสุภกุล การศึกษาเปรียบเทียบของค้ประกอบทางก้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.กศ.ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรินฎานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๕, ๑๒๓ หน้า.

จิตวิทย์าศลินิก, ชมรม "การศึกษาเรื่องเด็กมีปัญหการเรียนต่ำกว่าความสามารถ" วารสารชมรมนักจิตวิทยาคลินิค ๒(๒) : ๑ - ๒๙, พฤษภาคม ๒๕๑๔.

จุไรศรี สุทธิศรีสังข์ ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘, ๘๘ หน้า.

ธารณี หาญวิริยะพันธ์ุ เหตุผลในการเลือกและไม่เลือกเรียนครูของนักเรียนชั้น ม.ศ.๓ และ ม.ศ.๕ ในภาคเหนือ ปรินฎานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชา- การศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๐๑ หน้า.

บุญชล อุดมพันธ์ ผลการทำงานของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรที่ทางสำนัก แนะแนวจัดให้ ในภาคเรียนที่ ๑ - ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ปรินฎานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๘, ๘๗ หน้า.

บุญถิ่น อัดดากร สายหยุด จำปาทอง และ ชวาล แพร์ตกุล ข้อคิขบางประการเกี่ยวกับ เศรษฐกิจการศึกษา โรงพิมพ์กรมการศาสนา ๒๕๐๕, ๘๐ หน้า.

ปรีชา คัมภีปกรณ์ การเปรียบเทียบนักเรียนที่ต้อลาออกก่อนสำเร็จการศึกษาและนักเรียน ที่ยังเรียนอยู่ในโรงเรียนพิชัย์รัตนาการ จังหวัดระนอง ในระหว่างปีการศึกษา ๒๕๐๗-๒๕๐๘ วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๑, ๗๗ หน้า.

(เป็น) แสงสิงแก้ว "สุขภาพจิตในโรงเรียน" สารสมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทยใน
พระบรมราชูปถัมภ์ : ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๒.

พนัส ทัศนาคินทร์ หลักการบริหารโรงเรียน วัฒนาพานิช ๒๕๑๓, ๒๗๒ หน้า.

พัชรา จันทรประเสริฐ "วิธีแนะนำเด็กให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์" วารสาร
แนะแนว ๑๑ : ๔๘ - ๖๗ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๑๒.

ไพศาล หวังพานิช ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิต
ชั้นปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ปรินญาณีพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๖๖ หน้า.

ยุพิน นิสัยนัต การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ
กิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.๓ศ. ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ที่มีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี
ปรินญาณีพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๕,
๑๑๕ หน้า.

(วิชา) พุ่มเล็ก การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับนักเรียนที่มีความสามารถในการ
เรียนต่ำ ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๓, ๘๗ หน้า.

วันเพ็ญ อายุกการ การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึง
บุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว กับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดธนบุรี ปรินญาณีพนธ์การศึกษามหา
บัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๒, ๑๖๓ หน้า.

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นิสิตและนักศึกษา
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๒ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา ๒๕๑๓,
๔๔ หน้า.

ศิวาลัย ชนภัทร์ "การวางแผนครอบครัว" วิทยาสาร ๒๐(๒๕) : ๒๒ - ๒๓, ๒๕
๑ กรกฎาคม ๒๕๑๒.

ศึกษาธิการ กระทรวง การวิจัยทางการศึกษา เล่มที่ ๔ กระทรวงศึกษาธิการ
๒๕๐๕, ๓๓ หน้า.

สมคิด ไชยยันบุตร การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพบางด้านของนักเรียนที่มีความ
สามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ ในชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๑, ๖๕ หน้า.

สมบัติ ไชยสิทธิ์ การสำรวจปัญหาของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
ปีการศึกษา ๒๕๐๕ ปริญญาโททางการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๐๗, ๑๕๔ หน้า.

สมพงษ์ ประทุมทอง "กิจกรรมที่ถูกมองข้ามจากนิสิต" ขวัญ ๑๕ หน้า ๓๓ - ๓๖,
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๕.

สถิติแห่งชาติ สำนักงาน สมุดสถิติรายปี โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี ๒๕๑๓,
๕๔๓ หน้า.

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร "เรียนผูกก็ต้องเรียนแก้" วารสารแนะแนว ๑๕ : ๕๔ - ๖๔
ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๑๓.

ศุภใจ เหล่าสุนทร วิชาอาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา สมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย
๒๕๐๓, ๑๒๔ หน้า.

สุวิทย์ สัจโยคะ การศึกษามูลคณิกภาพของนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษาระดับชั้นปีที่ ๒ และ ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีที่ ๒ ณ วิทยาลัย
ครู ในภาคศึกษา ๒ ปรวิญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ๒๕๑๘, ๗๐ หน้า.

อภาภ อดิชากร การศึกษารองประกอบบางประการที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของ
นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๕ ปรวิญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๑, ๒๐๘ หน้า.

Assum, AL and Levy, S.I., "A Comparative Study of the Academic Ability and Achievement of two Groups of College Students," Journal of Educational Psychology, 38 : 307 - 311, 1947.

Astin, A.W., "Personal and Environmental Factors Associated with College Dropout Among High Aptitude Students," Journal of Educational Psychology, 55 : 219 - 227, 1964.

Bell, James W., "A Comparison of Dropouts and Nondropouts on Participation in School Activities," The Journal of Educational Research, 60 : 248 - 251, 1967.

Bowman, Paul H., "Family Role in the Mental Health of School," in Mental Health and Achievement, p.8. New York, John Willey & Sons, Inc., 1965.

Caicedo, Rudolph, "A Study of the Relationship of Intelligence and Personality to Academic Achievement in Deaf School Children, An Analysis and Evaluation of the Correlation of Adjustment with Learning," Dissertation Abstracts , 3 : 489 A, September, 1967.

- Derslice, John Federick Van, "The Educational, Social, and Economic Background of Engineering and Technical Students Analyzed for the Purpose of Establishing Profiles for use in Counseling," Dissertation Abstracts, 5 : 1431 A, November, 1968.
- Donovan, Watley J., "Personal Adjustment and Prediction of Academic Achievement," The Journal of Applied Psychology, 49 : 20 - 22, 1965.
- Faculty of Education, "Factors Related to Achievement Among Pratom I Pupils (A Pilot Project)," Educational Bulletin, Cnualalongkorn University, 1964, 47 pp.
- Fast, Peter G., "An Analysis of Selected Characteristic Related to the Success of Graduates in Elementary Education at Ball State Teacher College," Thesis Abstract Series, Studies in Education, Indiana University, 1957, 365 pp.
- Garrett, Henry E., and Woodworth, R.S., Statistics in Psychology and Education, Vakils, Feffer and Simons Private Ltd., Bombay, 1967, 492 pp.
- Garrison, Karl C., Kingston, Albert J., and McDonald Arthur S., Educational Psychology, pp.403-407. Vakils Feffer and Simons Private Ltd., 1964.
- Gill, L.J., "Some Nonintellectual Correlates of Academic Achievement Among Mexican Secondary School Students." Journal of Educational Psychology 53 : 144 - 149, 1962.
- Griffiths, G.R., "The Relationship Between Scholastic Achievement and Personality Adjustment of Men College Students," Journal of Applied Psychology, 19 : 360 - 367, 1945.

- Gronlund, N.E., Sociometry in the Classroom, Harper, New York, 1959, 340 pp.
- Guilford, Henry E., Fundamental Statistics in Psychology and Education, Kogakusha Company, Ltd., Tokyo, 1965, 486 pp.
- Jones, John Goff, "Relationship Among Identity Development and Intellectual and Nonintellectual Factors," Dissertation Abstracts, 3 : 941 A, September, 1967.
- Jones, Milton A., "A Comparison of the Academic Achievement of Athletes and Non-athletes," Dissertation Abstracts, 3 : 950 A, September, 1967.
- Lazarus, Richard S., Adjustment and Personality, McGraw-Hill Book Company, Inc., New York, 1961, 503 pp.
- McNemar, Guinn, Psychological Statistics, John Willey & Sons, Inc., New York, 1958, 408 pp.
- McQuary, T.P., "Some Difference Between Under and Over-Achiever in College," Educational Administration and Supervision, 40 : 117 - 120, 1954.
- Myers, R.C., "Biographical Factors and Academic Achievement An Experimental Investigation," Educational and Psychological Measurement, 12 : 715 - 426, 1952.
- Noll, Victor M., and Noll, Rachel P., "A Comparative Study of Achieving and Underachieving High School Boy of High Intellectual Ability," in Reading in Educational Psychology, pp.164 - 177, The Macmillan Company, New York, 1964.
- Peterson, Charles A., "The Prediction of Students' Success in College Accounting," Dissertation Abstracts, 5 : 1373 A November, 1968.

- Phillips, Charles Derwood, "A Study of Nonintellective Factors Correlated with the Complement of Doctoral Programs in a College of Education," Dissertation Abstracts, 5 : 1405A, November, 1968.
- Pinter, Rudolf and Ryan, John J., Educational Psychology, pp.61-62, Banners and Noble, Inc., New York, 1957.
- Reaves, James Antone, "A Study of School Progress of Selected Group of Juvenile Delinquent," Dissertation Abstracts, 5 : 1373 A, November, 1968.
- Rogers, William Alfrid, "Intellective-Nonintellective Characteristics and Academic Success of College Freshmen," Dissertation Abstracts, 3 : 973 A, September, 1967.
- Ruckharber, Charles John, "Differences and Patterns of Performance of Low Achieving and High Achieving Intellectually able Fourth Grade Boys on Seventeen Non-intellectual Variables," Dissertation Abstracts, 3 : 132 A, September, 1967.
- Standridge, Charles Gary, "The Predictive Value of Nonintellectual Factors and their Influence on Academic Achievement," Dissertation Abstracts, 5 : 1373 A, November, 1968.
- Stierwalt, Floy Marrison, "A Study of Relationship of Involvement in School Activities to the Academic Achievement of Junior High School," Dissertation Abstracts, 27 : 4157, 1967.
- Travers, Robert M.W., Educational Measurement, The Macmillan Company, New York, 1955, 420 pp.
- Vanghan, Richard P., "Academic Achievement, Ability and MMPI Scales," The Personal and Guidance Journal, 46 : 156 - 159, 1967.

- VanHerck, Don Vernon, "Constructional Activities : Their Status and Factors Relating to Their Utilization by Public Elementary School Teacher of Missouri," Dissertation Abstracts, 2 : 526 A, August, 1967.
- Winterrose, Hazel Geneva, "A Comparison of High Achieving and Low Achieving Fourth Grade Culturally Disadvantage Pupils," Dissertation Abstracts , 5 : 1382 A, November, 1968.
- Witte, Robert Lee, "A Case Analysis Approach to the Understanding of High and Low Academic Achievement of University of Wisconsin Freshmen From Rural High School," Dissertation Abstracts , 2 : 473 A, August, 1967.

ภาคผนวก

แบบสำรวจ

ท่านนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ที่รัก

คณะผู้วิจัยซึ่งประกอบด้วยนิสิตปริญญาโทสาขาการแนะแนวกลุ่มหนึ่ง
ใคร่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ที่มีผลต่อการศึกษาของท่าน ซึ่งอาจจะนำไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยและ
การศึกษาต่อไป

ดังนั้น จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการกรอกแบบสอบถามนี้
ตามความรู้สึกและสภาพที่เป็นจริง ของท่านมากที่สุด ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะถือเป็น
ความลับ และท่านไม่ต้องลงชื่อขอให้ตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความจริงใจ และสบายใจ
ในการให้คำตอบ สำหรับผลของการศึกษาค้นคว้า จะสรุปออกมาเป็นส่วนรวม ไม่
เฉพาะเจาะจงต่อบุคคลใด

หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา
ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ

คณะผู้วิจัย

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามถึงรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน โดยให้ท่านเขียนเครื่องหมาย (✓) ลงในกรอบ หน้าข้อที่เป็นสภาพจริง ๆ ของท่าน ส่วนคำถามที่เว้นช่องไว้ให้ นั้น ให้ท่านเติมคำตอบของท่านลงไป คำถามในตอนที่ ๑ นี้มี ๘ ข้อ

ตอนที่ ๒ ข้อคำถามมีอยู่ ๘๘ ข้อ เป็นข้อความที่กล่าวถึงปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมภายในวิทยาลัย ขอให้ท่านอ่านคำถามด้วยความระมัดระวัง แล้วโปรดพิจารณาว่าเรื่องนั้นเป็นปัญหาแก่ท่าน น้อย - มาก เพียงใดตามลำดับ คือ ๑. น้อยที่สุด ๒. น้อย ๓. ปานกลาง ๔. มาก ๕. มากที่สุด เมื่อท่านมีความคิดเห็นแน่ไม่ว่างก็โปรดขีดเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องนั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๑. ท่านชอบวิชาต่อไปนี้เพียงใด					
๑.๑ คณิตศาสตร์.....	✓				
๑.๒ วิชา					

ถ้าท่านชอบวิชาคณิตศาสตร์น้อยที่สุดก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ ๑ ถ้าท่านชอบน้อย ก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ ๒ ถ้าชอบปานกลางขีด ✓ ลงในช่องที่ ๓ ถ้าชอบมากขีด ✓ ลงในช่องที่ ๔ และถ้าชอบมากที่สุดก็ขีด ✓ ลงในช่องที่ ๕ ดังเช่นตัวอย่างข้างบนนั้น

๒. ขอย้ำว่า เพื่อให้การศึกษารังนี้ประโยชน์ต่อวิทยาลัยและนักศึกษาทุกท่าน ขอให้ท่านตอบทุกข้อตามความเป็นจริงมากที่สุด คำตอบของท่านจะเก็บเป็นความลับ

.....

ตอนที่ ๑

๑. ท่านเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู..... จังหวัด.....

๒. เพศ ชาย

หญิง

๓. อายุ..... ปี

๔. อาชีพของบิดา ครู

รายได้ประมาณเดือนละ.....บาท

รับราชการ

อื่น ๆ

อาชีพของมารดา ครู

รายได้ประมาณเดือนละ.....บาท

รับราชการ

อื่น ๆ

อาชีพของผู้อุปการะ ครู

รายได้ประมาณเดือนละ.....บาท

รับราชการ

อื่น ๆ

๕. จำนวนพี่น้องในครอบครัวทั้งหมด.....คน

ชาย.....คน

หญิง.....คน

แต่งงานแล้ว.....คน

ท่านเป็นคนี่.....

๖. สถานที่พักในระหว่างศึกษาเมื่อปีที่แล้ว บ้านตนเอง

หอพักวิทยาลัย

บ้านเช่า

หอพักเอกชน

วัด

อาศัยผู้อื่นอยู่

๗. ภูมิลำเนาเดิม จังหวัด.....

๘. ผู้ให้ความอุปการะทางการศึกษา

บิดามารดา

ญาติพี่น้อง

อื่น ๆ

ข้อความ	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
<u>องค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ</u>					
ก. ท่านมีปัญหาในการใช้จ่ายในเรื่องต่อไปนี้ เพียงใด					
๑. ค่าอุปกรณ์การเรียน.....					
๒. ค่ากิจกรรม.....					
๓. ค่ารักษาพยาบาล.....					
๔. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น การบริจาค, ค่า ของขวัญ, ค่าสังสรรค์ ฯลฯ.....					
๕. ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ในวิทยาลัย.....					
๖. ค่าพาหนะ					
๗. ค่าเครื่องใช้ที่จำเป็น					
๘. ค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ					
๙. ค่าที่พักอาศัย					
๑๐. ค่าอาหารกลางวัน.....					
ข. ครอบครัวของท่านมีปัญหาในเรื่องต่อไปนี้ เพียงใด					
๑. ปัญหาเรื่องรายได้ของครอบครัว.....					
๒. ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในการกินอยู่ของ ครอบครัว.....					
๓. ปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาล.....					
๔. ปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษานของ - บุคคลในครอบครัว					

ข้อความถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๕. ปัญหาเรื่องหนี้สินของครอบครัว.....					
๖. ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัย.....					
๗. ปัญหาค่าใช้จ่ายเรื่องเสื้อผ้า.....					
๘. ปัญหาเรื่องความแน่นอนของรายได้ของครอบครัว.....					
๙. ปัญหาการรับผิดชอบต่อญาติพี่น้องที่พึ่งตนเองไม่ได้.....					
ค. ท่านมีความจำเป็นในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด					
๑. การหารายได้นอกเวลาเรียน.....					
๒. การขอความช่วยเหลือในเรื่องการเงินจากญาติพี่น้อง.....					
๓. การขอทุนเพื่อการศึกษា.....					
๔. การขอความช่วยเหลือทางการเงินจากบริการแนะแนว.....					
๕. การหางานทำระหว่างปิดภาคเรียน.....					
๖. การทำงานเพื่อหารายได้ในเวลาเรียน.....					
๗. การยืมเงินจากบุคคลอื่น.....					
<u>องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว</u>					
ท่านมีความรู้สึกในเรื่องต่อไปนี้อย่างไร					
๑. รู้สึกว่าตนเองใจร้อนและอารมณ์หงุดหงิดอยู่เสมอ.....					
๒. รู้สึกว่าตนเองขาดเสรีภาพในการคบเพื่อนต่างเพศ.....					

ข้อความถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๓. รู้สึกว่าตนเองมีความกับข้องใจเพราะ ผิดหวังในเรื่องต่าง ๆ					
๔. รู้สึกว่าตนเองขาดควมมีเข้าใจกับ - อาจารย์					
๕. รู้สึกว่าตนเองมีความวิตกกังวลและ คิดมากในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ					
๖. รู้สึกว่าตนเองขาดความสนิทสนมกับ เพื่อนต่างเพศ					
๗. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการบังคับ ใจตนเอง					
๘. รู้สึกว่าตนเองมีปมค้อยในเรื่องต่าง ๆ					
๙. มีความรู้สึกว่าขาดเพื่อนสนิทที่ไว้วาง ใจได้					
๑๐. รู้สึกว่าต้องเก็บกตความรู้สึกของคน เองเพื่อไม่พ้อใจในการกระทำของ บุคคลอื่น					
๑๑. รู้สึกว่าตนเองมักจะนั่งฝัน(daydream) อยู่เสมอ					
๑๒. รู้สึกว่าต้องพยายามเอาใจคนอื่น					
๑๓. รู้สึกว่าเพื่อน ๆ ขาดความเข้าใจใน ตัวตน					
๑๔. รู้สึกว่าตนเองมีความกลัวต่อการสนิท ใกล้ชิดกับเพื่อนต่างเพศ					
๑๕. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการ วางใจในบุญ					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๑๖. รู้สึกว่าตนเองจำแหวเมื่อขาดเพื่อน					
๑๗. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการตัดสินใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ					
๑๘. รู้สึกว่าตนเองขาดความเป็นกันเองกับอาจารย์					
๑๙. รู้สึกว่าตนเองมีความลำบากใจในการเข้าพบอาจารย์					
๒๐. มีความรู้สึกว่ายากให้ผู้อื่นสนใจตนเอง					
๒๑. รู้สึกว่าตนเองมีอารมณ์และจิตใจไม่คงที่					
๒๒. รู้สึกว่าตนเองต้องเสียดสีเพื่อผู้อื่นเพื่อให้ได้รับความนิยมจากเพื่อน					
๒๓. รู้สึกว่ายากให้เพื่อนต่างเพศสนใจตัวท่าน					
๒๔. มีความรู้สึกว่าตนเองขาดความเชื่อมั่นในการกระทำสิ่งต่าง ๆ					
๒๕. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการสร้างความคุ้นเคยกับบุคคลอื่น					
๒๖. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการอยู่ร่วมกับคนหมู่มาก					
๒๗. รู้สึกว่าตนเองมีปมค้อยในเรื่องภูมิลำบาก					
๒๘. มีความรู้สึกประหม่าเมื่ออยู่ในที่ชุมนุมชน					
๒๙. มีความรู้สึกว่าตนเองโกรธง่ายเมื่อเพื่อนหยอกล้อ					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๓๐. รู้สึกว่าตนเองขาดความสามารถในการปรับตัวในวิธีการเรียน การสอน และการสอบ					
๓๑. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการหาเรื่องมาสนทนากับบุคคลอื่น ๆ					
๓๒. มีความรู้สึกเกรงใจในการขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น					
<u>องค์ประกอบทางค่านิยมในวิทยาลัย</u>					
ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อไปนี้เพียงใด					
๑. การทำงานในสภานักศึกษา.....					
๒. การจัดนิทรรศการต่าง ๆ					
๓. กิจกรรมของชุมนุมภาษาไทย.....					
๔. กิจกรรมชุมนุมศิลปะและทัศนศึกษา					
๕. กิจกรรมชุมนุมวิทยาศาสตร์					
๖. กิจกรรมชุมนุมคณิตศาสตร์					
๗. การเล่นเกมกีฬา กรีฑา					
๘. การบริหารงานในชุมนุมต่าง ๆ					
๙. กิจกรรมชุมนุมวัฒนธรรม					
๑๐. การพัฒนาวิทยาลัย					
๑๑. การจัดกิจกรรมในวันสำคัญ					
๑๒. กิจกรรมชุมนุมคหกรรมศาสตร์					
๑๓. การให้บริการในห้องสมุด					
๑๔. การออกค่ายอาสาพัฒนา					

ข้อความ	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	๑	๒	๓	๔	๕
๑๕. กิจกรรมชุมนุมโสตทัศนศึกษา					
๑๖. กิจกรรมชุมนุมสังคม					
๑๗. การจัดบริการอาหารกลางวัน					
๑๘. การช่วยงานร้านค้าในวิทยาลัย					
๑๙. กิจกรรมของชุมนุมภาษาอังกฤษ					
๒๐. การจัดการแข่งขันกีฬา กรีฑา					
๒๑. การร้องเพลง					
๒๒. กิจกรรมชุมนุมเกษตร					
๒๓. การทำงานเป็นตัวแทนหรือเป็นหัวหน้า ชั้น					
๒๔. การเล่นดนตรี					
๒๕. การศึกษานอกสถานที่					
๒๖. การแสดงต่าง ๆ					
๒๗. การควบคุมดูแลหอพัก					
๒๘. การจัดทำหนังสือ					
๒๙. การเชียร์กีฬา กรีฑา					
๓๐. กิจกรรมการรื่นเริงและสังสรรค์ใน - วิทยาลัย					

.....